

Dunaági Híradó

A TARTALOMBÓL:

Jól
gazdálkodunk-e?

•

Makádi mérleg

•

Haltelepítés

•

Növényevő
halak

•

1000 kiló haresa

•

Verseny-
eredmények

•

Tassi
„menetrend”

•

A területi
jegyek

•

Kiveszőben
a balin

1974

I

KIADJA A MOHOSZ SOROKSÁRI DUNAÁCI INTÉZŐ BIZOTTSÁGA

A Ráckevei—Soroksári Duna-ág az üdülők-horgászok paradicsoma

A cím földrajzi — korábbi ismereteinktől eltérő — megnevezése nem véletlen: azt az új helyzetet fejezi ki képletesen, amely „Budapest tavának”, kedvenc vízterületünknek mai helyzetéből és jövőjéből fakad. Ez az 58 km hosszú, mintegy 150 km part-víz kapcsolató, üdülésre, horgászásra alkalmas sáv egyidejűleg közel 150 ezer ember természetet kereső ember igényét képes kielégíteni.

Ezt a területet, ennek természetes szépségét a horgászok fedezték fel. Csendben, szorgalmasan alakították a táj arculatát, részesei annak, hogy ez a természetes környezet eredeti jellege nagyjából megmaradt.

Kérdés, hogy vajon megőrizhető-e ez az eredetiség? Mire kell számítani? Ma ezt a kérdést már nemcsak feltenni, de megválaszolni is kötelesség!

Alapvetően azt kell tisztázni, hogy a tömegközlekedéssel is jól megközelíthető, hangulatos tájat elsősorban üdülés céljából célszerű használni, mind vállalati, mind egyéni üdülők keretében. A lényeg az, hogy mindenki jól megférjen egymás mellett, és tudjon pihenni, kikapcsolódni. A további tervek szerint legalább 80 ezer ember kerül közvetlen kapcsolatba a vízzel. Bár hosszú vízsávról van szó, a helyes összehangolás mégis a legelső feladat.

Ezeknek az elképzeléseknek biztosítását az Intéző Bizottság 1970. óta keresi, nagymértékben támaszkodva azokra, akik szinte „első emberei” e szép tájnak. Ezek a horgászok. Ki ismerheti jobban e táj szépségét, érdekességét a szenvedélyes horgászoknál? Ki tölt el több időt a part mentén, és ki figyeli meg legjobban a víz mozgását, változásait, élővilágát, mint a horgász? Ez pedig a természetes környezet megőrzése, alakítása, védelme tekintetében alapvetően fontos ismeretanyag. Erre támaszkodva alakítjuk az egyesületek képviselőivel a fejlesztési koncepciókat.

Az egész tájat átfogó fejlesztési elképzelésekhez az OVH és az ÉVM együttesen tervet készített, amely remélhetőleg rövidesen megjelenik a széles nyilvánosság előtt is.

Mindebben miként helyezkedik el a horgászat, a horgásztársadalom? Mit kell tenni, meddig lehet szélesíteni a horgásztevékenységet, hogy az egy főre megszabott fogásmennyiség és a horgászlétszám aránya megfelelően alakuljon?

Az aktív horgászok jól tudják, hogy a Duna-ág legjobb hazai horgászvízeink egyike, a nagyobb kiterjedésük közül pedig a legjobb.

4 év fogásáról érdemes képet alkotnunk:

Évek	1 főre jutó fogás, kg	1 kh-ra vetített fogás, kg	Ponty	Süllő	Egyéb	Össz.
				kg		
1969	19,6	52,2	66 107	10 536	80 034	156 677
1970	28,2	75,1	75 109	7 376	142 935	225 420
1971	29,1	77,6	69 721	10 521	152 743	232 985
1972	28,8	76,9	68 203	9 237	153 421	230 861

A Duna-ág vízterületén jelenleg 9180 egyesületi tagsággal rendelkező horgász működik. A tagfelvétel iránti igények állandóan nőnek. Elérkezett az ideje annak, hogy a vízterületre elkészüljön egy olyan fejlesztési terv is, amely számolva az igényekkel, felmérve, elemezve a lehetőségeket, a természetes alapot, az opti-

mális fogási lehetőségeket, megszabja a horgászlétszámot. Az IB konkrétan dolgozta ki az OVF segítségével a vízterület horgász célú halgazdálkodásának, a halösszetétel kialakításának tervét, és ezután a MOHOSZ-szal egyeztetve alakítsa ki az IB a létszámot. Nem hanyagolható el az üdülőlétszám növekedésének

természetes függvényeként a horgászat iránti igény növekedése sem. Ez, ha a hétvégi házak számát és a vállalati üdülők adottságait figyelembe vesszük, kb. 20 ezer fő. De ha a Budapestről rendszeresen kijáró horgászokat is hozzászámoljuk, jóval meghaladja a 20 ezer főt. A vízterület jelenlegi helyzetében biztosan nem bírja el ezt a létszámot. Ugyanakkor elkerülhetetlen, hogy ez a tömeg — szabályos egyesületi tagsággal, vagy anélkül — ne horgásszon. Nézzünk szembe azzal, hogy évek múlva ezt a létszámot kell számításba venni, ennek érdekében készítsünk fejlesztési tervet, és intenzívebb horgász célú halgazdálkodást folytassunk. Ezt a célt szolgálja a makádi tőfejlesztés is.

De van még sok más tennivaló is.

Az anyagi alapok bővítéséhez hozzájárulhatnak az új tagok. Távol tartásuk esetén csak a horgászok száma nő, de az anyagi alap nem. A szigorúbb horgász szabály ilyen intenzív horgászvízre mindenképpen indokolt lehet, mert rend és fegyelem nélkül e hasznos horgászvíz csak bosszúságot okozna.

Az építés, a meder és partalakítás számol a parti nádasszegély, a nád-szigetek, a halélet szempontjából fontos tényezők megőrzésével. Az ivadékelátás azonban ma már nem a vadívás eredménye. Ez elég bizonytalan lenne. Ez is megfér, de a gazdálkodás az elsődleges feladat.

Az egyesületek és az IB vezetése legyen a vélemények gazdája, biztosítsa, hogy a horgászok elképzelései eljussanak az illetékesekhez.

A Ráckevei-Soroksári IB nagymértékben kívánja biztosítani — a nagytömegű, 150 ezer fős üdülőigény mellett —, a jövőben kb. 20 ezer főt jelentő horgásztábor igényeit is. Számít segítségükre és megértésükre.

Új helyzet előtt állunk. Jussunk közös nevezőre az illetékesek együttes szándékaival, biztosítsuk a jövőben is szeretett sportunk, a horgászat élményt adó lehetőségeit.

Dr. Dobrai Lajos

a Ráckevei- (Soroksári-) Duna-ág IB elnökhelyettese,
az OHF igazgatóhelyettese

A MOHOSZ JÓKÍVÁNSÁGAI

Örömmel kísérem figyelemmel azt a kezdeményezést, amelyet a MOHOSZ Soroksári Dunaági Területi Bizottsága részéről tapasztaltam a *Dunaági Híradó* megjelentetésével kapcsolatban. A horgászlétszám növekedése, a horgászegyesületek számának fejlődése — hiszen napjainkban 442 horgászegyesületet és 105 000 horgászt tartunk számon — különleges feladatokat ró a szövetség hivatalos lapjára, a Magyar Horgászra is. Örvendetesen megnőtt a Magyar Országos Horgász Szövetség használatába, illetve területi szervei és egyesületei kezelésébe adott vízterületek száma is. Bármennyire is igyekeztünk az utóbbi időben a Magyar Horgászt sokoldalúvá és színesebbé tenni — és nem is eredménytelenül —, egyre inkább felmerült annak az igénye, hogy bizonyos területi sajátosságokat külön lapban lehessen megismertetni és nyilvánosságra is hozni.

A Soroksári-Duna-ági egyesületek az ország egyik legjelentősebb horgászvizén tevékenykednek. A Duna-ág élete és az ott folyó horgászati tevékenység, gazdálkodás, 10—12 000 ember belső ügye. Ezért azokat a tapasztalatokat, amelyeket itt szereztünk, csak egyes esetekben tudtuk a Magyar Horgász útján nyilvánosságra hozni és hasznosítani. Én ebből a szempontból nézem a *Dunaági Híradó* jövőbeni helyét, szerepét. Legyen elsődleges célja, hogy a

Duna-ági érdekelt horgászok részére adja meg a szükséges tájékoztatást, felvilágosítást; legyen ez a híradó fórum a tagság széles körű tájékoztatására, mutassa meg miként gazdálkodik a területi bizottság az egyesületek által biztosított anyagi eszközökkel.

Legyen a *Dunaági Híradó* szervezeti kapocs a vezetés és az egyes horgászok között. Biztos vagyok abban, hogy még ilyen nagymúltú egyesületeknél is indokolt és szükséges a horgászok etikai, szakmai nevelése, a legfejlettebb horgászati módszerek ismertetése. Legyen azért a Híradó a nevelés, az oktatás eszköze, amely egyaránt tud mind a kezdő, mind a tapasztalt horgászoknak segítséget nyújtani a vízi élet, a szervezeti élet fejlesztése érdekében. Ha ezeket a célokat a Szerkesztő Bizottság az általános horgászati érdekekkel egyeztetve érvényesíteni tudja, úgy a *Dunaági Híradó* be fogja tölteni azt a szerepet, melyet a vezetés maga elé tűzött és amit a tagság joggal elvár.

E gondolatok jegyében fejezem ki a MOHOSZ jókívánságait: kívánunk a Szerkesztő Bizottságnak és a Duna-ág valamennyi horgászának eredményes munkát!

Keszei Károly
MOHOSZ főtítkár

HORGÁSZKÖSZÖNTŐ

VÉRBELI HORGÁSZ szíve mindig melegebben dobban meg akkor, ha új irodalomról, tájegységi kiadványokról szerez értesülést. Ilyen állapotban vagyunk most mi is, amikor arról értesültünk, hogy a régen óhajtott DUNAÁGI HÍRADÓ — amely a Duna-ági egyesületek problémáival fog foglalkozni — megjelent!

65. éves egyesületünk részéről csak meleg szeretettel tudjuk fogadni a Duna-ági problémákkal foglalkozó DUNAÁGI HÍRADÓ-t. De a Híradó ne legyen sablonos, mert nem minden horgászt érdekel az, hogy közöttünk ki hány kilós pontyot, csukát vagy süllőt fogott. Ez egyéni szerencse, viszont azért horgász a horgász, hogy halat fogjon. Elkezd, megtanulja, s mestere is lehet ennek a szép sportágnak. A Duna-ági egyesületekben más és sokkal fontosabb problémák is akadnak ennél.

Például: a közösségi szellem kialakítása, az irigység nélküli horgászbarátság, az ifjúsággal való foglalkozás, a tagsággal való szoros érintkezés, sok minden más, ami egy nagy közösség szoros összekötője kell, hogy legyen.

A Duna-ági egyesületek vezetőinek tudniuk kell, egymásról, nem elég az, hogy IB-üléseken, a lehalászások alkalmával találkoznak és közben arról medítálnak, hogy közöttük ki ki lehet? Barátkozzunk össze és beszéljük meg közös problémáinkat. Ha a Duna-ágon kialakul egy igazi baráti horgászszellem, akkor hatalmas lépésekkel haladtunk már előre.

A DUNAÁGI HÍRADÓ közöljön horgászbeszéléseket is, mert a száraz közlemény nem mindenkinek kelti fel a figyelmét. Tanítson és neveljen is. Tanulni és sokat tanulni

a régiektől lehet: sőt, tőlük tanultuk meg azt, amit ma sporthorgászatnak nevezünk!

KÖSZÖNETÜNKET fejezzük ki a HÍRADÓ elindítóinak. Tartalmas írások sorozatát és legfőképp a Duna-ági egyesületek baráti, jószomszédi összefogásának támogatását kérjük. Ennél szebb elgondolás el sem képzelhető!

Horgászok és horgászok között nagy a különbség, az egyik barátságos, a másik tartózkodó, a harmadik irigy. Ha ezeket a különbségeket a DUNAÁGI HÍRADÓ a maga területén közös nevezőre tudja hozni, célját már kezdetben is el fogja érni.

Ehhez kíván sok szerencsét, horgászbarátságot és közös megbecsülést a BSE tagsága, válaszmánya és vezetősége nevében

Thor Ferenc
egyesületi titkár

AZONNAL BE KELL ÍRNI A FOGÁSI NAPLÓBA!

Az elmúlt években a szaksajtóban, szakelőadásokon és az egyesületi közgyűléseken is igen sokat foglalkoztunk a Duna-ágban folyó halgazdálkodási kérdésekkel. A jövőben egy szakértőkből álló különbizottság vizsgálja a jobb és eredményesebb gazdálkodás feltételeit.

Minden vizsgálat alapvető feltétele, hogy hű képet kapjunk a vízterületen folyó halgazdálkodás eredményeiről. Csak a kifogott halak mennyiségi adatainak birtokában lehet ezt a munkát javítani.

A Duna-ágban élő — telepített és természetes szaporodásból származó — halak mennyiségi és minőségi, hiteles fogási eredményeiből lehet a legjobb gazdálkodási módszer feltételeit megállapítani.

Ezeket az adatokat ez idő szerint kizárólag a horgászok által vezetett fogási naplók adatainak összesítéséből állapíthatjuk meg. A helyes taglétszám megállapítása és a jobb fogási lehetőségek érdekében tehát a fogások pontos beírását vizünkön még akkor is elő kellene írni, ha erre a halászati törvény nem kötelezné a horgászokat.

Az IB hivatásos és társadalmi ellenőri hálózatával pontos felméréseket végzett ezen a vonalon. Általános megállapítása az volt, hogy a telepített és állami méretkorlátozással védett halaink fogási eredményeit enyhén szólva nem teljesen tükrözik a fogási naplók. A jelenlegi rendelkezések mellett, amely szerint a horgász hely elhagyása előtt, naponként legalább egyszer kell bejegyzést eszközölni, kényelemből, nemtörődomségből és tudatosan is lehetőség van a valóságos adatok megmásítására. Azokat a módokat és szabálytalanságokat, amelyeket ezen a téren egyesek elkövetnek, minden horgász jól ismeri és többségük elítéli azokat, a horgászközösség elleni cselekedetnek tartja.

A halászati törvény és az országos horgászrend lehetővé teszi, hogy egyes, elsősorban kizárólagos horgászkezelésben levő, belterjesen kezelt vizeknek a víz halászati hasznosítója, a Duna-ág esetében a MOHOSZ-szal egyetértve az Intéző Bizottság, a méretekre, a napi darab- és súlykorlátozásra és más vonatkozásban is — beleértve a fogási napló vezetését is — az általános rendelkezéseknél szigorúbb előírásokat is hozhat.

Az IB legutóbbi ülésén olyan határozatot hozott, hogy elsősorban a jobb és eredményesebb halgazdálkodást célzó vizsgálatokhoz szükséges legpontosabb adatszolgáltatás érdekében 1974. január elsejétől kötelezővé teszi a Soroksári Duna-ágon a hozzátartozó egységes vízterületen, beleértve a tassi alsó vízterületet is, a méretkorlátozás alá eső halakra a fogás, illetve a zsákmányként való eltevés azonnali bevezetését a fogási naplóba. A méretkorlátozás alá nem eső halak beírására az eddig is életben volt előírások vonatkoznak.

Mivel a fogási naplót az állami jeggyel és területi engedéllyel együtt, ugyanúgy, mint a személyi igazolványt, a horgászatnál állandóan magunknál kell tartani, semmi sem indokolja, hogy ezeket a védelemre legjobban rászoruló halakat a fogás után azonnal ne írjuk be a fogási naplóba. Az a pár perc sem jelenthet akadályt, amit a beírás elvesz.

Reméljük, hogy a jóérzésű horgászok a jövőbeni jobb lehetőségek érdekében mind egyetértenek majd ezzel a közösség érdekeit szolgáló rendelkezéssel.

Jól gazdálkodunk-e

A MOHOSZ SOROKSÁRI DUNAÁGI INTÉZŐ BIZOTTSÁGA 1973. júniusában széles körű tanácskozássra hívta meg a halászati tudomány és szakma kiemelkedő egyéniségeit, a MOHOSZ, valamint a halászati igazgatásban, a vízgazdálkodásban érdekelt szervek képviselőit. Az értekezlet célja olyan javaslatok és intézkedések megvitatása volt, amelyek alkalmasak a Soroksári-Duna-ág és vízrendszere jobb kihasználására, minden szempontból kielégítő halgazdálkodás megvalósítására és a halállománynak a téli időszakban történő ésszerű védelmére.

Mi tette szükségessé a tanácskozást? Vajon az IB eddig nem kielégítően gazdálkodott, nem védte meg kellően a halállományt?

Nem erről van szó. Az IB a Duna-ág halállományának fejlesztésében jelentős eredményt ért el. Még az 1959—60-as években széles körű feltáró munka folyt és ennek alapján tervezet készült a Duna-ág hasznosításának részletes előírásaira, a Duna-ágon való halgazdálkodás helyes módszereire. Ez a tanulmány figyelembe vette a Duna-ág akkori vízéleti és halászati biológiai viszonyait, a különböző szakaszok szennyezettségét és tápláléktermő képességét, a halfajok meglévő arányait és ezek alapján kidolgozta, milyen halfajok szaporítására, illetve gyérlítésére kell törekedni. Meghatározta a halasítás mértékét és a gyérlítés módszereit is. Ennek a tervezetnek a végrehajtása során alakult ki — a felszabadulás előtti idők évi 600—800 mázsás halzsákmányával szemben — az utolsó évek 2300 mázsás körüli összes fogása, illetve a horgászok évi 25 kilós átlageredménye. A gazdálkodás tehát sikeres volt.

A tanácskozást azok a változások tették szükségessé, amelyek a Duna-ág hidrológiai és hidrobiológiai viszonyaiban, a halállomány összetételében, valamint a környék üdültélepi fejlődésében az utolsó években bekövetkeztek. Ezek a változások új helyzetet teremtettek, az új helyzet pedig új megoldást követel.

A június 6-i értekezleten széles körű vita alakult ki és számos figyelemreméltó javaslat hangzott el a további teendőkre. A hozzászólások, javaslatok személy szerinti ismertetésére nincs lehetőség. Ezért a fontosabb észrevetéseket, javaslatokat, vitás kérdéseket és ezek összefüggéseit témánként összefoglalva ismertetem.

A VÍZ SZENNYEZETTSÉGE ÉS TÁPLÁLÉKTERMŐ KÉPESSÉGE. Az értekezlet megállapította, hogy a délpesti szennyvíztisztító telep üzembe helyezésével, valamint a legnagyobb szennyező források megszüntetésével a víz szennyezettsége jelentősen javult, azonban nem szűnt meg. Ma is károsítanak — ha kisebb mértékben is — az ipari szennyvizek mérgező és ízrontó anyagai, valamint a mosószerekkel erősen telített házi szennyvizek. Különösen télen, a hóval borított jégpáncél alatt keletkező oxigénhiány jelenthet a jövőben is fokozott veszélyt. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy az ipari és házi szennyvizek bomló szerves anyagai előnyt is jelentenek a haltáplálék növelésében. Ezzel magyarázható a Duna-ág rendkívül nagy dévérállománya, a víz tápláléktermő képességének valószínűleg jelentős növekedése. Ezt azonban még meg kell vizsgálni. Az sem tisztázott, hogy a korábbi nagymérvű ipari szennyezés során lerakódott fenolos, kátrányos iszap — mely szakaszokon, milyen mértékben van még jelen és mennyire befolyásolja az egyes szakaszok tápláléktermő képességét. Ez csakis a fenékfauna vizsgálatával tárható fel, amely vizsgálatokat a víz egész hosszában el kellene végezni.

a SOROKSÁRI DUNA-ÁGON?

A téli oxigénhiány elhárítását központi kérdésként kell kezelni. A dévérek számának ritkítása ebből a szempontból is elengedhetetlen. Nem a nagyobb dévérek jelentik a veszélyt, hanem az apró, horogra még nem érett dévérek különböző korosztályainak aránytalanul nagy kopolyúfelülete. Az apró dévént minden eszközzel ritkítani kell, ha csak nem akarjuk a Duna-ág egész halállományát veszélyeztetni.

A téli oxigénhiány csökkentése érdekében megfelelő levegőztető berendezés működtetésére, ezenkívül jégtörő hajó járatására is több javaslat hangzott el.

HALÁLLOMÁNY, HORGÁSZLÉTSZÁM. Az értekezleten felmerült, hogy a Duna-ág üdülőterületté való fejlesztésével kapcsolatban újabb és újabb rétegek kérnek bebocsátást a horgászok táborába. A horgászlétszámot tehát növelni kellene. Ha azonban azt akarjuk, hogy az egy főre eső átlagfogás ne csökkenjen, növelni kell a Duna-ág halállományát. A vita során kiderült, hogy nem rendelkezünk sem a Duna-ág halállományára, sem annak fajonkénti összetételére vonatkozó adatokkal. Sőt, a halfogási könyvecskék hiányos vezetése miatt még az évi halfogás adatai sem teljesen megbízhatóak. Enélkül pedig nem lehet sem okszerűen gazdálkodni, sem a halállománnyal arányban álló horgászlétszámot kialakítani. Az értekezlet állásfoglalása szerint e téren sürgősen rendet kell teremteni. Erre vonatkozóan többféle javaslat hangzott el. Így többek között: függetlenített halőrök alkalmazása és ezzel az ellenőrzés fokozása; a halfogási könyvecskék pontos vezetésének biztosítása, e célból horgászok normaellenőrként való beállítás; fokozottabb haljelölések a halak vándorlásának megállapítása céljából; a dévérállomány mennyiségének korosztályonként való vizsgálata; a vita során az is felmerült, hogy a Duna-ági halállomány mennyiségének és összetételének megállapításához egyes kisebb szakaszokon valamennyi halat ki kellene fogni és ebből kellene következtetni a Duna-ág halállományának tényleges mennyiségére és fajonkénti összetételére, korosztályonkénti csoportosításban.

A HALÁLLOMÁNY ÖSSZETÉTELE. Ebben a témakörben alakult ki a legszélesebb körű vita és számos javaslatot tettek a további teendőkre. Bár elhangzott olyan észrevétel is, hogy a horgászok közül sokan megelégszenek a dévérkeszeggel és nem tartják szükségesnek a költséges ponty- és süllőtelepítést, az értekezlet egyöntetű álláspontja az volt, hogy csakis a dévérek erőteljes ritkítása és ennek arányában fokozódó pontytelepítés biztosíthatja a Duna-ágban a jelenlegi, vagy a még jobb fogási színvonalat, illetve újabb horgászok bekapcsolását. A dévérek ritkítását nemcsak a téli oxigénhiány teszi szükségessé, hanem a víz tápláléktermő képességével való helyes gazdálkodás is. Fontos, hogy a ponty számára elegendő táplálék álljon rendelkezésre. A ponty és a dévér táplálékkonkurrens, viszont a ponty sokkal jobban hasznosítja a táplálékot, mint a dévér. A dévérek ritkítása természetesen nem azt jelenti, hogy a horgászok mennyiségileg kevesebb dévért fognának, sőt, a ritkítás következtében a megmaradó állomány gyorsabban növekedne, tehát több nagyobb dévér akadna horogra.

A dévérek számának jelentős ritkítása eddig nem valósult meg. Sőt, a dévérállomány megnőtt, átlagsúlya viszont csökkenő tendenciát mutat, ami a fiatalabb korosztályok túlzaporodását jelzi. Sem korábban, a szelektáló halászat időszakában, amikor a halászok csak a nagyobb, piacérett dévéreket fogták ki, sem az utóbbi évek-

ben, amikor horoggal is csak a nagyobb dévéreket fogták ki a horgászok, nem sikerült a fiatalabb korosztályokat kellően megritkítani. Márpedig főképpen az apró, horogra nem érett, de a vízben mérhetetlen mennyiségben tenyésző dévérkorosztályok ritkítására van szükség. Elsősorban ezek jelentik télen a nagy kopolyúfelület és ezek vesznek el a ponty és nagyobb dévérek elől jelentős táplálékot.

Miután az értekezlet tudomására hoztuk, hogy a horgászat zavartalanságának biztosítása elsődrendű szempont, ezért a húzóháló halászzal való gyérités éppúgy nem kerülhet szóba, mint a kosaras elektromos halászat alkalmazása, több javaslat is elhangzott a dévérek ritkításának módszereire. Így többek között az ívás időszakában a vízszint hirtelen legengedése, hogy az ikra szárazra kerüljön; mesterséges dévérfészkek kihelyezése és az ezekre rakott ikra megsemmisítése; az ikra és az apró dévérivadék angolnával való feletetése; az eddiginél lényegesen nagyobb csuka- és süllőtelepítés; elektromos húzóháló alkalmazása olyan áramerősséggel, hogy az ne károsítsa a halállományt és ne zavarja a horgászatot.

A pontytelepítéssel kapcsolatban a kutatóintézetek képviselői felhívták a figyelmet arra az újabban felfedezett stresszhatásra, amely a halakat idegen vízbe való telepítéskor éri és ami miatt könnyen esnek betegségi áldozatául. Javasolták, hogy lehetőleg csak a makádi tógazdaságból telepítsünk pontyot a Duna-ágba. A tógazdaság bővítése tehát igen fontos kérdés.

A süllő, a csuka és a balin tekintetében az értekezlet a minél nagyobb arányú telepítés mellett foglalt állást. Meg kellene vizsgálni, miért nem szaporodik és miért fogyatkozott meg a balin a Duna-ágban. Süllőben a minél nagyobb előnevelt példányok kihelyezését javasolták. Felmerült egy kétéves süllőfogási tilalom bevezetése is.

A harcra újbóli elszaporodását a Duna-ágban az értekezlet nagy veszedelemnek minősítette. Az utóbbi időben horogra akadt 15–20 kilogrammot is meghaladó példányok már a pontytelepítés sikerét is veszélyeztetik. A harcát minden eszközzel gyériteni kell.

Az angolnát illetően olyan vélemények is elhangzottak, hogy még akkor is hasznot hozna, ha csak egy évig maradna a Duna-ágban, mert kiemelkedően alkalmas az ikra és az ivadék pusztítására. Az eltávozását, illetve a veszteséget azonban csökkenteni lehetne megfelelő csapda létesítésével.

SAKMAI-TUDOMÁNYOS KUTATÁS. Az értekezlet megállapította, hogy a felmerült elgondolások, javaslatok számos olyan problémát vetettek fel, amelyekben csak alapos szakmai vizsgálat, sőt egyes esetekben összehangolt tudományos kutatás alapján lehet helyes álláspontot kialakítani. Felmerültek olyan javaslatok is, amelyek jelentősége messze túlnő a Soroksári-Duna-ági problémákon és más vizek gazdálkodásában is hasznosítható lesz.

Míndezek alapján a MOHOSZ a felmerült problémák megvizsgálására bizottságot hozott létre. A bizottság feladata a Duna-ág vízélettani és halászatbiológiai kutatásának előkészítése, az ezzel kapcsolatos témák meghatározása, majd később a kutatási eredmények értékelése és alkalmazása.

A bizottság tagjai: *Antos Zoltán, Dr. Felföldi Lajos, Dr. Pénzes Bethen, Dr. Veszprémi Béla és Berényi János*, aki egyúttal a bizottság titkári teendőit is ellátja.

Antos Zoltán

Amennyire igaz a szólás-mondás a madárral kapcsolatosan, olyan igaz a víz színével kapcsolatos analógia is. Egy-egy víz színéből, színváltozásából sok mindenre lehet következtetni.

Természetesen némi gyakorlatra, hozzáértésre is szükség van, enélkül meglehetősen nagy a melléfogás esélye.

A Soroksári-Duna-ágon régebben horgászok még nagyon jól emlékeznek az 50-es években gyakori vörösbarnás színű vízre, amelyet a kátrányos, fenolos szennyezések okoztak.

Szerencsére ez ma már a múlté, ennek ellenére azóta is nagyon sokszor hangzott el a kétségbeesés és aggodalom születe kijelentés: „Már megint fenolos a víz”. Hány esetben riasztottak bennünket, küldtek vízmintát, vagy robogtunk ki helyszíni vizsgálatra, azt csak az elemzési naplónk tudják megmondani...

Tény és való, hogy az utóbbi 10 évben számottevő kátrányos, fenolos szennyezés a Duna-ágon nem volt, az időnként arra emlékeztető vörösbarnás szín más eredetűnek bizonyult. Mitől függ hát a víz színe?

Alapvetően az oldott anyagok és az ún. lebegő anyagok együttes adják a víz színét, de a természetben látott szín kialakításában fontos szerepe van az emitteteken kívül, a tükröződő környezetnek (égbolt, parti növényzet stb.) is.

Laboratóriumi vizsgálatnál a vízmintát finom pórusú szűrőpapíron áteresztve, eltávolítjuk a lebegőanyagokat és a környezet tükröződését is kiiktatjuk. Az így megállapított színt kizárólag a vízben oldott anyagok adják, ez a víz alapszíne.

A szűrővel visszatartható lebegőanyagoknak esetenként igen tetemes részét apró, mikroszkopikus méretű élő szervezetek, főként algák és baktériumok teszik ki. Ezek általában élénk kék, zöld, sárga vagy barna színűek, aszerint, hogy sejtlejükben milyen festékanyagok dominálnak. Jelenlétük a víz alapszínét lényegesen megváltoztatja.

A finom eloszlásban lebegő parányi élőlények eredményezik a víz ún. vegetációs színét. A literenkénti egyedyszámuktól függően, széles skálája fordul elő a különböző árnyalatoknak a világos tónusoktól a mélyebb, sötétebb, „sűrű” változatokig.

A Soroksári-Duna-ágon, akárcsak a Dunán, alkalmanként, ill. időszakonként tömegesen szaporodnak el bizonyos kovaalgák (Cyclotella, Stephanodiscus, Melosira fajok), melyek barnás, vöröses színe emlékeztet a már említett korábbi kátrányos, fenolos szennyezésekre. És hogy az emlék még kísértetiesebb legyen, az ilyen kovaalga-invázióval együtt jár a víz habzása a megnövekedett szervesanyag-tartalom miatt, továbbá az aromás szag, amely az algák anyagsertermékeiktől ered.

Számos esetben állapítottunk meg ilyen kovaalga-inváziót „fenolszennyezés” helyett. Bár sok felesleges mun-

kát jelentett, soha nem nehezményeztük a horgászok ilyen irányú buzgóságát, hiszen a víz szeretetét, féltését tükrözte, ami pedig feltétlenül megbecsülést érdemel.

Érdeklődő horgász számára igen feltűnő, érdekes színjelenség a víz felszíni hártájának fémes irizálása is, amely kisebb-nagyobb foltokban tükrözi a szivárvány színeit.

A Duna-ágon főként a nádassal benőtt, mocsaras jellegű területeken észlelhető, de gyakran mutatkozik az iszapos fenékről felszálló buborékok szét pattanása nyomán is.

A laikus szemlélőben olajszenyezés benyomását kelti a vázolt színjelenség, pedig nem az, csak hasonlít az ún. olajfilmre.

Itt baktériumsejtek milliárdjai képezik a vékony felszíni hártját, és a víz, de még inkább az iszap bomló szervesanyagokban való gazdagságáról tanúskodnak.

A vizek színének titkát kutatva, a Balatonra is lerucanó horgásztársak kedvéért szenteljünk néhány sort a magyar tenger csodálatosan kék színének is.

Közelebbről, például egy üvegpohárban vizsgálva a vizet, kiderül, hogy az korántsem kék, hanem a benne lebegő finom mézszemcséktől opálos, fehéren zavaros.

Messzebből a tóra tekintve, derült naps időben a kék eget tükrözi ez a finom fehér lebegőanyag, ezért látjuk kék színűnek a vizet.

Ha az égbolt felhőzettel borított, akkor a felhőzettel függően, a megvilágítás intenzitása szerint változik a Balaton színe, és a festői színorgiát tetézi a hullámozás által felkavart fenékiszap is.

A balatoni-berekvizeken járt horgászok jól ismerik az egyébként kristálytisza, fenékig átlátszó sárga, barna, esetenként csaknem fekete vizeket. Egyébként ilyen területei a Velencei-tónak is vannak a Pákozd környéki felső nádasterületeken.

Mitől ilyen sárga-barnák ezek a vizek? Itt valódi alapszínről van szó, oldott anyagok, különböző humuszvegyületek festik meg a vizet, amelyek a tözeggé alakult mocsári növényzetből oldódnak ki.

A színek körüli kalandozásunk befejezéseként röviden arról szólnék még, hogy túlmenően azon, hogy — amint láttuk — a vizek színének bizonyos információtartalma van, különböző okok lehetnek az előidézői, a színeknek tehát konzekvenciái is vannak.

Ez magyarul annyit jelent, hogy a víz színét eredményező okok, mint környezeti tényezők, jelentős befolyást gyakorolnak a víz élővilágának alakulására, így a halállomány életére is.

A színek információtartalmának pontos ismerete tehát rendkívül értékes lehet, komoly segítséget nyújthat a vizek élővilágának fenntartását célzó és a fennmaradást javító beavatkozásokhoz.

Dr. Veszprémi Béla

A TAGDÍJ

Nagyon sok félreértésre vezet az a körülmény, hogy az egyesületek nem közlik tagságukkal, hogy az évente befizetendő összeg milyen tételekből tevődik össze. A horgászok csak annyit tudnak, hogy évente 500—600,— Ft-ot kell fizetni a horgászásért s legtöbb esetben az intéző bizottság terhére írják a horgászás költséges voltát. Pedig az intéző bizottság által nyújtott horgászási lehetőség ellenértéke, a területi jegy ára az összes költségeknek csak mintegy 1/3-át teszi ki.

Tudni kell, hogy a horgász még a víz közelébe se mehet horgászbottal,

de már a következő címeken kell befizetést eszközölnie:

Szövetségi tagdíjra	50,— Ft
Halászatfejlesztésre	30,— Ft
Állami illetékre	20,— Ft
Egyesületi tagdíjra	200—300,— Ft
Tanyafejlesztésre	50—100,— Ft

Az egyesületi tagdíj nagysága attól függ, hogy az egyesületnek van-e tanyája, ott milyen a berendezés (paplanos ágy, rádió, televízió), van-e csónakparkja, vízvezeték stb. E tekintetben az igények nőttek, amit költség nélkül kielégíteni nem lehet.

Kérjük tehát az egyesületeket, tájékoztassák a tagságukat, hogy milyen címen kell befizetésüket eszközölniük, különösen most, hogy a területi jegy árát 260,— Ft-ra fel kellett emelni. Ezzel kapcsolatban még annyit, hogy pl. a Balatonon az éves területi jegy ára 250,— Ft. A Duna-újvárosi HE 1973-ban kapta meg a cikolaszigeti halastavakat, amelyek kiterjedése tudomásunk szerint 250 kh és az egyesületi tagságnak erre a tóra évente 300,— Ft-os területi jegyet kell vásárolnia, a halfogás korlátozott, esős időben pedig igen nehezen tudják a tavakat járművel megközelíteni.

TÍZ ÉVE ÉRKEZTEK

a növényevő halak

1963. július 18-án a Kínai Népköztársaságból 26 400 amur és 27 400 fehér- és pettyes busa érkezett a Ferihegyi Repülőtérre. A mindössze 25–40 mm nagyságú halacsok viszonylag jó állapotban, 50 óra alatt tették meg a Peking–Budapest közötti 11 000 km-es légi utat.

Ezt az első szállítmányt Tölg István akkori OHF főelőadóval — (jelenleg a szászhalombattai Temperáltvízű Halszaporító Gazdaság igazgatója) — ketten vásároltuk és hoztuk haza, Pékh Gyula akkori OHF igazgatóhelyettes kezdeményezésére. A halak három helyre: a Szarvasi Kísérleti Halastavakba, a Gödöllői Kisállattenyésztési és a Paksi Vörös Csillag HTSZ tógazdaságaiba kerültek.

Mindnyájan — akiknek valami köze van a halakhoz — nagy figyelemmel kísértük az új jövevények itteni sorsát. Hétről hétre végeztünk próbahalászásokat, hogy fejlődésükről, egészségi állapotukról rendszeresen meggyőződjünk. Már 1963 végén megállapítottuk, hogy vizeink újdonságai rendkívül jól érzik magukat, hiszen súlyukat megsokszorozták, akadtak olyan példányok, melyek 150 g-ot értek el! A második év végén halaink már 1000–1800 g súlyúra gyarapodtak, messze leghagyva bármelyik hazai halunk fejlődési erélyét.

Az első év kedvező tapasztalatai alapján később több új szállítmány érkezett, de már nem olyan messziről, hanem szomszédunktól, a Szovjetuniótól, ahol már milliószámra tenyésztették ezeket a Délkelet-Ázsiában őshonos halakat.

1967. júniusában nagy eseménynek lehettünk tanúi. A HTSZ-ek dinyvesi I vadéknével Tógazdaságában, első ízben sikerült hazánkban mesterségesen szaporítani az amurt! Az első szaporítási eredményt évről évre követte a többi, s ma már több mint egy tucat tógazdaságban szaporítják ezeket a halakat.

Akváriumi vizsgálatokkal bebizonyosodott, hogy az amurok, a hazai vizeinkben őshonos, nagy tömeget adó 22 vízinövény faj közül 21-et (így pl. a csillárkamoszatot, süllőhínárt, üveglevelű békaszőlőt, békanyálat, nádat stb.) nagy étvágyal fogyasztják, a kivétel a hínáros vízboglárka, ezt keserű és mérgező alkaloida volta miatt nem kedvelik.

A fehér busa is növényfogyasztó, kizárólag egysejtű, mikroszkopikus kicsinyességű algákat fogyaszt, amelyeket a vízből, kopoltyúja segítségével szűr ki.

A pettyes busa kék algákat és vízben lebegő, apró rákokat (zooplank-

ton) fogyaszt. Ez utóbbi miatt némileg táplálékkonkurrens néhány hal-fajunknak (pl. a keszegnek).

Megszámlálhatatlan elhínárosodott halas- és horgászto, holtág, vizes csatorna, víztározó várt növényevő halakra.

Azokon a helyeken, ahol mérsékelt nagyságú telepítést alkalmaztak, ál-

dásos volt az amur jelenléte, ahol túllépték a helyes arányt (pl. a tihanyi Belső-tónál), ott mérhetetlen kár keletkezett (eltűnt az esztétikailag és partvédelmi szempontból egyaránt fontos nádszegély).

De hát milyen elv szerint szakszerű a telepítés? Az Antalfi–Tölg-féle népesítési képlet ad erre választ:

Induló súly dkg	Tenyésztendő alatt kipusztított hínár m ² kg	Kihelyezett amur db-szám 1 hektárra, ha a hínár m ² -enként	
		5 kg	20 kg
5	50	500	2000
15	85	300	1200
30	120	200	800
50	150	160	600
100	200	120	500
150	200	60	250
200	600	40	170

* Az amur a kitépelt hínárt nem fogyasztja el teljes mennyiségben.

Gyengén hínáros vízbe — ahol m²-enként és átlag kb. 5 kg-nyi vízinövény van — 1000 db egynyaras (3–5 dkg súlyú) vagy 400 db kétynyaras (30 dkg súlyú) amurt ajánlatos tavasszal kihelyezni, egy-egy benőtt holtágakba, gondozatlan horgász- és halastavakba, vizes csatornába (ahol m²-enként és átlag 20 kg-nyi alámerült vízinövény van) 4000 db egynyaras vagy 1600 kétynyaras halat kell ha-onként kihelyezni.

Elhínárosodott tavainkban, holtágaikban egy-egy m²-en általában

5–20 kilogramm alámerült vízinövény található a nyári hónapok során, ez a tömeg egy-egy hektáron elérheti az 500–2000 q-t.

A busa fajok telepítése a horgászati érdekeknek nem felel meg, mert horoggal való kifogásuk — jelenlegi tudásunk szerint — lehetetlen.

Az alábbiakban ismertetünk néhány növekedési adatot, melyeket a Velencei-tóban élő növényevő halakról vettünk fel:

háromnyaras amur teljes testhossza	45,5 cm,	súlya: 124,6 dkg
négynyaras amur teljes testhossza	57,7 cm,	súlya: 244,6 dkg
ötynyaras amur teljes testhossza	74,1 cm,	súlya: 457,0 dkg
háromnyaras p. busa teljes testhossza	48,8 cm,	súlya: 162,0 dkg
négynyaras p. busa teljes testhossza	77,7 cm,	súlya: 528,0 dkg
ötynyaras p. busa teljes testhossza	79,0 cm,	súlya: 662,3 dkg.

A mai korszerű halgazdálkodásban már nélkülözhetetlen szerepük van a növényevő halaknak, hiszen jelenlétükkel könnyűszerrel megkérdezhető egy adott terület egységére jutó halhozam. Ez pedig nem csekélység! Annál is inkább nem, mert pl. az amurok biológiai úton — és nem mechanikai és kémiai módszerekkel — gyérítik a vizeinkben elburjánzó (halászatot, horgászatot, vízi közlekedést egyaránt hátráltató) vízinövény állományt, miközben e növénytömegeből értékes halhúst állítanak elő.

Az amur horoggal és csalival (pl. főtt kukorica) való kifogása nem lehetetlen, de nem is egyszerű. Ha netán mégis valamelyik horgunkra akad, az egyszerű élményt nyújt, hiszen rendkívül mozgékony, erős, küzdő hal, nem adja meg egyikőnyen magát.

Tíz év telt el a betelepítés óta. Ha ez még nem is nagy idő, de már elegendő ahhoz, hogy kimondjuk: a növényevő halak magyarországi betelepítése hasznos kezdeményezés volt!

Dr. Pénzes Bethen

A TASSI VIZEKEN

Sok Duna-ági horgász van, aki nem ismeri a tassi víz területi beosztását, az ottani horgászrendet. Ezért erről részletes tájékoztatót adunk. Az Intéző Bizottság közös kezelésében levő tassi vízterület a IV-es, V-ös és VI-os vízterületre tagozódik.

A IV. terület a Soroksári-Duna-ág 2. folyamkilométertől (Postás Horgász Egyesület határa) a hajózási ágban a zsilip felső kapujáig, a régi Duna-ágban a makádi körtöltésig terjed. Ez a vízterület körbefogja a Rózsaszigetet. Ezen a vízterületen a Soroksári-Duna-ágra vonatkozó általános horgászrend érvényes. Három bottal, partról, vagy csónakból szabad horgászni. Kivételt képez a zsilipkamra feletti közvetlen vízszasz, ahol a zsilipkamráról az osztósziget északi csúcsáig csak 2 bottal szabad horgászni. A zsilipet csónakkal megközelíteni nem szabad, mert veszélyes.

Kik horgászhatnak a vízterületen?
Elsősorban az egyesületek által beutaltak, akik naponta 52-en lehetnek. A Duna-ági vízfőbérő 16 egyesület felosztotta egymás között az 52 helyet és az igényelt létszám arányában viselik a közös költségeket. A rózsaszigeti tanyán eredetileg 52 fekvőhely volt, ami ma is a horgászok rendelkezésére áll. Az egyesületek által naponta beutalhatók száma:

Gázművek HE	3 fő
Csepel Vas- és Fémű	9 fő
Szigetszentmiklósi HE	4 fő
Fővárosi Csát. Művek	2 fő
BKV HE	2 fő
BSE HE	3 fő
Vegyesüzemi HE	2 fő
Ganz HE	4 fő
Kinizsi HE	2 fő
Bp. Petőfi HE	3 fő
Ráckevei HE	3 fő
Vörös Csillag	2 fő
Belügyi HE	2 fő
MÁVAG HE	3 fő
Neptun HE	4 fő
Postás HE	4 fő

A Rózsasziget tanya kezelője csak egyesületi pecsétes beutalóval biztosít szállást a tanyán és bocsát rendelkezésre csónakot. Több beutalt jelentkezése esetén 2 fő részére adható ki csónak.

A IV-es vízterületen a hajózási ág partján sok hétvégi ház épül, ahol szabadságukat, pihenőnapjukat töltik a horgászok; ezek nem kaphatnak minden esetben egyesületük től beutalót, mert mások is igénylik

azt. Korlátozva volt horgászati lehetőségük. Ezért az Intéző Bizottság határozatot hozott, hogy mindazoknak, akiknek a IV-es vízén hétvégi telkük, házuk van s ezt szerződéssel igazolni tudják és valamelyik vízfőbérő horgász egyesület tagjai, 200,— Ft évi halasítási hozzájárulás (feleségnek és ifiknek 100,— Ft) befizetése után a Duna-ági területi jegy záradékolásával biztosítja a horgászási lehetőséget, olyan formában, hogy csak partról, illetve parthoz erősített csónakból szabad horgászni. A területi jegy záradékolását az Intéző Bizottság irodájában látják el.

A nem beutalóval, hanem hétvégi telekkel, illetve házzal is rendelkező, vízfőbérő egyesületi tagok csak a IV-es víz hajózási ágának bal partján, a 2 fkm-től a Kunsági-csatorna felé kiágazásig, a kiágazás mindkét partján az újonnan létesített fahíd déli végéig bezárólag horgászhatnak. Ezeknek a horgászoknak tilos pl. az osztósziget északi csúcsán, a Rózsasziget partján, vagy a Duna-ág jobb partján partról, vagy parthoz erősített csónakból horgászni.

A IV-es vízén napijegy rendszere nincs. A felsoroltakon kívül még az ún. országos jeggyel rendelkezők, ha ilyen 1974. évben még lesz, horgászhatnak, de ezek részére az IB sem szállást, sem csónakot nem biztosít.

Az V. vízterület a zsilipkamra felső kapujától és a makádi körtöltéstől a zsilip alatti osztósziget déli csúcsáig terjed. Ezen a vízterületen a zsilipkamra felső kapujától a zsilipkamra alatt mindkét oldalon levő lejárati lépcső vonaláig csak 1 bottal, az alsóbb részen pedig 2 bottal szabad horgászni.

A zsilipkamrában gilisztával való horgászat egész éven át tilos! Az V. és VI-os vízterületen minden év november 15-től a következő év március 31-ig csak élőhallal, halszelettel, gilisztával, kukoricamálé csalival, egyes horoggal, zöldborsó nagyságú ólommal, órsóval, úszós horgászatot szabad folytatni. *Blinkerelés, fenekelés tilos!* Csónakból horgászni nem szabad! Csónakot csak életmentéshez, vagy nagyobb hal fásasztásához szabad igénybe venni.

A VI. vízterület a zsilip alatti osztósziget déli csúcsától a Nagy-Dunánál levő 0 km-ig terjed. Az egész vízterületen csak partról, 2 bottal szabad horgászni.

A tassi V-ös és VI-os vízterületre — a süllő és balin kivételével — a horgászvizekre vonatkozó darab-, méret- és súlykorlátozások, valamint a tilalmi idők érvényesek.

A süllő és balin nem esik méret-

korlátozás alá. A horogra akadt süllőt és balint méretre való tekintet nélkül el kell vinni. A süllő megfogása után a kősüllőre való horgászást is abba kell hagyni. A 4 balin megfogása után a balinhorgászást szintén abba kell hagyni.

Kik horgászhatnak az V-ös és VI-os vízterületen? Itt elsősorban az egyesületek által az ún. „tassi menetrend” szerint beutaltak, a napijegyesek és az országos jeggyel rendelkezők, valamint a Dunaújvárosi HE 4 tagja, a Dunavecsei HE 2, a Bugyi HE 2 tagja horgászhat.

A 16 vízfőbérő egyesület általában 6—6 főt kivéve a Fővárosi Csatornázási Művek HE, a BKV HE, a Vörös Csillag HE, Belügyi Dolg. HE 3—3 főt utalhat be, ha a „menetrend” szerint sorra kerülnek. A menetrendet fél évre itt közöljük.

Az V-ös és VI-os vízterület költségeit az egyesületek viselik. Több egyesület átmenetileg átengedte a tassi területi jegyeket társegyesületeknek. Ilyenek: a Vegyesüzemi HE a Csepel Vas- és Fémű HE-nek, a Belügyi Dolg. HE a Szigetszentmiklósi HE-nek, a Vörös Csillag HE a MÁVAG HE-nek.

A menetrendben valamenyi vízfőbérő egyesület szerepel, de amikor pl. a Vegyesüzemi HE van soron, a Csepel Vas- és Fémű HE utalhat be 6 főt, amikor a Belügyi Dolg. HE, vagy a Vörös Csillag HE a soros, akkor a Szigetszentmiklósi HE 3 főt, a MÁVAG HE szintén 3 főt utalhat be az V-ös, illetve VI-os vízre.

Az Intéző Bizottság határozata alapján a Dunaújvárosi HE naponta 2—2 főt, a Dunavecsei HE naponta 1—1 főt, a Bugyi HE naponta 1—1 főt utalhat be az V-ös és VI-os vízre, valamint a Csepel Vas- és Fémű HE naponta 4 főt a VI-os vízre. Ezért az érdekelt egyesületek 1 főt után 2000,— Ft-ot fizetnek.

A tassi V—VI-os vízterületre naponta 15 napijegy adható ki, napi 50,— Ft-ért. Külföldieknek napi 60,— Ft a jegy ára. A 15 jegyből 10 jegyet a tassi alsóvízi (V—VI-os víz) halór adhat ki, 5 jegyet pedig a MOHOSZ hoz forgalomba a Galamb utcai irodahelyiségében. A tassi vízterületekre 14 éven aluli ifi horgászok nem vihetők. Ennél idősebbek is csak beutalóval és felügyelet mellett horgászhatnak ezen a vízterületen.

A tassi vízterületek partján és környékén a táborozás és sátorozás hatóságilag tilos! A rózsaszigeti tanya igénybevitelére kizárólag a menetrend szerinti egyesületi vagy intéző bizottsági beutalóval rendelkezők jogosultak.

Az V-ös vízre szóló beutalók a VI-os vízre is érvényesek.

A tassi alsó vízterületek beosztása 1974 első felére

TÁBOROZÁS

Hó	Nap	V. terület	VI. terület
Január	1—6	Kinizsi Vörös Csillag BM	BKV, Föv. Csát. Műv. Csepel Gázművek
	7—13	Csepel Gázművek	Postás Petőfi Kinizsi
	14—20	Postás Petőfi	Szigetszentmiklós Ráckeve Ganz
	21—27	Szigetszentmiklós Ráckeve	Vegyesüzemi Neptun BSE
Február	28—3	Ganz Vegyesüzemi	Vörös Csillag BM MÁVAG BKV, Föv. Csát. Műv.
	4—10	Neptun BSE	Csepel Gázművek Postás
	11—17	MÁVAG BKV, Föv. Csát. Műv.	Petőfi Kinizsi Szigetszentmiklós
	18—24	Kinizsi Vörös Csillag BM	Ráckeve Ganz Vegyesüzemi
Március	25—3	Csepel Gázművek	Neptun BSE Vörös Csillag BM
	4—10	Postás Petőfi	MÁVAG BKV, Föv. Csát. Műv. Csepel
	11—17	Szigetszentmiklós Ráckeve	Gázművek Postás Petőfi
	18—24	Ganz Vegyesüzemi	Kinizsi Szigetszentmiklós Ráckeve
	25—31	Neptun BSE	Ganz Vegyesüzemi Neptun
Április	1—7	MÁVAG BKV, Föv. Csát. Műv.	BSE Vörös Csillag BM MÁVAG
	8—14	Kinizsi Vörös Csillag BM	BKV, Föv. Csát. Műv. Csepel Gázművek
	15—21	Csepel Gázművek	Postás Petőfi Kinizsi
	22—28	Postás Petőfi	Szigetszentmiklós Ráckeve Ganz
Május	29—5	Szigetszentmiklós Ráckeve	Vegyesüzemi Neptun BSE
	6—12	Ganz Vegyesüzemi	Vörös Csillag BM MÁVAG BKV, Föv. Csát. Műv.
	13—19	Neptun BSE	Csepel Gázművek Postás
	20—26	MÁVAG BKV, Föv. Csát. Műv.	Petőfi Kinizsi Szigetszentmiklós
Június	27—2	Kinizsi Vörös Csillag BM	Ráckeve Ganz Vegyesüzemi
	3—9	Csepel Gázművek	Neptun BSE Vörös Csillag BM
	10—16	Postás Petőfi	MÁVAG BKV, Föv. Csát. Műv. Csepel
	17—23	Szigetszentmiklós Ráckeve	Gázművek Postás Petőfi
	24—30	Ganz Vegyesüzemi	Kinizsi Szigetszentmiklós Ráckeve

Három felejthetetlenül szép ásványrári táborozás után 1973-ban Tassra esett a választás: itt rendezték meg az ifjúsági horgásztábor. Így szólt az Intéző Bizottság határozata: Tass kitűnő horgászati feltételeket biztosít, s a romantikus környezet maga is természetszeretetre nevel.

A táborozó fiatalok az egyesületekből beutalt felnőtt horgászok életének figyelői, s a tanyaéletnek részesei lehettek. És nem utolsósorban: lehetőségük nyílt megismerni a tassi víz változatos arculatát, horgászpasszióinak tárházát. A makádi halastavak és az ott folyó gazdálkodás megismerése minden bizonnyal betekintést adott az ifjaknak abba a folyamatos tevékenységbe is, amelyet a halasítás érdekében végzünk. A táborban kialakult jog és kötelesség egyensúly megteremtésével igyekeztünk a fiatalokban olyan tulajdonságok csíráit erősíteni, amelyek a horgászetika, az egyesületi élet hasznos alapjait képezhetik.

16 fiatal és 3 felnőtt alkotta az együttest. Többen is lehetünk volna, de az egyesületek egy része nem élt jogával, hogy fiatalt küldjön ebbe az élményekben gazdag táborba.

Jellemzés röviden: kitűnő idő, a komplex program teljesítése, megfelelő mennyiségű szabad idő, magasszínvonalú versenyeredmények az „ötpróba” minden számában, tisztaság, kulturált szálláskörülmények, jó egészség, sok fogott hal, s ami nem mindegy — kitűnő koszt.

A táborozáskor kiosztásra kerülő sok-sok díj nagyobb részét az ügyszerető egyesületek biztosították, de hozzájárult ehhez az Intéző Bizottságunk és a MOHOSZ is. A köszönet és hála érzéseit nemcsak a táborozók fejezték ki, hanem az egyesületi vezetők és a szülők is, akik szép számmal látogatták táborunkat a verőfényes vasárnapon.

A táborprogram az „ötpróba” jegyében folyt. Ebben a horgásztudománynak, a vízen való közlekedésnek, a rendszeretnek és a közösségi magatartásnak egyaránt teret adtunk. Alljon itt a győztesek névsora:

Serdülőknél:

1. Wikhardt Péter Gázművek HE
2. Gere Zoltán Bugyi HE
3. Kiss István Szigetszentmiklósi HE

Ifjknél:

1. Dér Ervin Csepel Vas
2. Kőszegi Miklós BSE
3. Kalácska István Tassi HE

A tábor három pedagógus horgász vezette. Mi is vizgáztunk. A zsűri — gyermekek, szülők, egyesületi vezetők — a jelek szerint megfelelő „pontszámmal” értékelte ténykedésünket. Köszönjük.

Nyerges Béla
IB ifj. felelős

Amit a területi jegyekről

A Soroksári Duna-ág és mellék-vizei, amelyek 3773 kh kiterjedésűek, az egyesületi küldöttekből összetevődő Intéző Bizottság és a küldöttek közül választott vezetőség irányítása alatt állnak horgászás és halásztás tekintetében. A vízterületeken közös gazdálkodás folyik a Pest Megyei Tanács V. B. Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Osztálya által a „Halásztási Szabályzatban” (üzemterv) előírt és az Országos Halásztási Felügyelőség által jóváhagyott rendelkezések, valamint az IB határozatai szerint. Az Intéző Bizottság 1973. október 13-i ülése tárgyalta meg 1974. évi költségvetésünket, s így a területi jegyek árával, új területi jegyek rendszeresítésével, az IB által előírt új feladatok költségkihatásával is foglalkozott.

1974. évtől kezdve rendelet írja elő fegyveres halőrök tartását. 1974. évtől kezdve rendszeresítjük a Duna-ági Híradót, amely évente kétszer jelenik meg és minden felnőtt tag a területi jegy kiváltása ellenében — külön díjazás nélkül kapja meg. Évente 4 szakelődést tartunk. A szelektálás (húzóháló halásztás) megszüntetésének ellensúlyozására a rablóhal telepítést fokozni kell. A Makádi Tógazdaságban, ahol a Duna-ág halásztására állítjuk elő a kihelyezendő halmennyiség több mint felét, a töltéseket, műtárgyakat fel kell újítani, cserélni. E munkálatokhoz alapot kell létesíteni. A takarmány ára a korábbi évekhez mérten mázsánként 100,— Ft-tal emelkedett. Az alkalmazottak illetményét rendezni kellett az előírásoknak megfelelően. E feladatokat a már hosszú évek óta változatlan területi jegyárakkal az Intéző Bizottság megoldani nem tudja. Ezért az Intéző Bizottság úgy határozott, hogy:

a Soroksári-Duna-ágra szóló felnőtt területi jegyeket	220,— Ft
a Kunsági Öntöző Főcsatornára szóló felnőtt jegyeket	150,— Ft
az Északi Övcsatornára szóló jegyeket	150,— Ft
a Duna—Tisza-csatornára (Bugyi HE tagjai részére) szóló jegyeket	200,— Ft

összegre emeli fel. Az ifjúsági éves területi jegyek ára változatlanul 30,— Ft marad.

Nagyon sok horgász van, aki megváltoztatta külön a Kunsági és külön

az Északi Övcsatornára az éves jegyet. Több oldalról felmerült kívánságnak tett eleget az Intéző Bizottság, amikor elhatározta, hogy „kombinált” jegyet ad ki, amely a Kunsági, Északi Övcsatornára, a Duna-völgyi-főcsatornára és több, a területi jegyen felsorolt csatornára érvényes. E jegyek ára: felnőtt 200,— Ft, ifi 50,— Ft.

Az Intéző Bizottság a jegyek árának rendezésével egvidejűleg meghatározta, hogy a jegyek árának 70%-a halásztásra, 5%-a tőfejlésztésre, 11%-a a vizek ellenőrzésére, 14%-a pedig az ifjúsági táborra, halogó és dobóspórt, az adminisztráció stb. költségeire megy.

A fentiekben vázolt általános tájékoztató után részletesen ismertetjük, melyik vízen milyen jeggyel szabad horgászni, illetve az egyes jegyfajták mely vizekre érvényesek.

Ráckevei- (Soroksári-) Duna-ág. Felnőtt jegy évi 220,— Ft, ifjúsági jegy évi 30,— Ft. Kaphatják a Duna-ág vízfőbérő egyesületeinek tagjai. A jegy érvényes az egyesület részére kijelölt vízszakaszon a Duna-ágban, a Duna—Tisza-csatornán a dunaharaszti kitorokollástól az alsónémedi hídig, a Duna-völgyi ún. Átok-főcsatorna eredetétől a kunszentmiklós—kerekegyházi közút hídjáig terjedő szakaszán, az Északi (dömsödi) Övcsatornán, a Dömsöd község alatti holtágon, a Somlyói csatornán, a Kunsági Öntöző Főcsatornának a tassi árvédelmi töltésen vezetők közút hídjába beépített zsilipről, a vízgyűjtő által elkerített rész kivételével — Akasztó község feletti ún. halastói zsilipig terjedő szakaszán, valamint az e csatornába torkolló mellékvizeken, a szigetbecsei holtágon.

Kunsági Öntöző Főcsatorna. Felnőtt jegy kizárólag a csatornára évi 150,— Ft, ifi jegy évi 30,— Ft. Kombinált jegy: felnőtteknek évi 200,— Ft. Kaphatják az IB kötelékbe tartozó ún. nem vízfőbérő egyesületek (Tass, Kunszentmiklós, Dömsöd, Dunavecse stb.), valamint más nem az IB-hez tartozó egyesületek tagjai. A jegyeket bizományi árusításra az IB kiadja az egyesületeknek. Jelenleg a MOHOSZ is árusít a Galamb u. 3. sz. alatti irodájában. Ha az IB a Szövetség kiköltözése után átköltözik a Galamb u. 3. sz. alatti helyiségbe, az IB árusítja a jegyeket.

Napijegyeket is lehet kapni, felnőtteknek 20,— Ft/nap, ifiknek 10,— Ft/nap. Külföldieknek 60,— Ft/nap.

A napijegyarusítás a Galamb u. 3. sz.-ban lesz, valamint az egyesületeknél, amelyek ilyen jegyeket igényelnek.

Az éves és napijegyek érvényesek: a Kunsági Öntöző Főcsatornának a dömsöd—tassi árvédelmi töltésen vezetők közút hídjába beépített zsilipről — a vízgyűjtő által bekerített rész kivételével — keleti irányban Tass község határán keresztül húzódó, Akasztó község feletti ún. halastói zsilipig terjedő szakaszán.

Északi Övcsatorna (dömsödi). Felnőtt jegy kizárólag a csatornára, valamint a Dömsöd község alatti holtágra, a Somlyói ágra 150,— Ft/év. Ifi jegy 30,— Ft/év. Kombinált jegy más csatornákkal felnőtteknek évi 200,— Ft, ifiknek évi 50,— Ft.

A vízterületre jegyet válthatnak a Dömsödi HE, a Vörös Csillag HE, a Kunszentmiklói HE, a Tassi HE és a még fel nem sorolt, de az IB kötelékébe tartozó egyesületeknek azok a tagjai, akik a Soroksári-Duna-ágra érvényes területi jegyet valamilyen oknál fogva még nem kaptak, vagy nem is akarnak kiváltani. Ezenkívül más, nem az IB-hez tartozó egyesületek tagjai korlátozott mennyiségben.

Napijegyeket is lehet váltani. Felnőtteknek napi 20,—, ifiknek 10,—, külföldieknek 60,— Ft.

Az éves jegyeket elsősorban a Dömsödi HE, valamint az IB központi irodája (jelenleg Bp. VI., Rudas László utca és Jókai utca sarkon levő trafik mellett) irodában, hétfőn 10—12 és csütörtökön 15—17 óra között). Napijegyekkel a Dömsödi HE-t és a központi irodát látjuk el. Az éves és napijegyek érvényesek: az Északi Övcsatorna teljes hosszára — kivéve a halastó közötti szakaszára és ettől mindkét végén 50—50 m távolságra — a Dömsöd község alatti holtágra, a Somlyói csatornára.

Duna—Tisza-csatorna. Legnagyobb részét a dunaharaszti vasúti hídtól a sári zsilipig a Bugyi HE tagjai használhatják. A jegy kiváltásának előfeltétele a Bugyi HE-tagság. Ára felnőtteknek évi 200,— Ft, ifiknek évi 30,— Ft. A területi jegy érvényes: a Duna—Tisza-csatornán a dunaharaszti vasúti hídtól a sári zsilipig, a Duna-völgyi-főcsatornán annak eredetétől Kunszentmiklós—Kerekegyháza közötti hídjáig a XX., XXIV., XXV., XXVI/a., XXVIII., XXIX., XXX-as csatorná-

tudni kell

kon. A jegyek a Bugyi HE-nél (Far-
kas Sándor pénztáros, Bugyi Tele-
fongyár) tagsági felvétel után kap-
hatók.

Napijegyeket — felnőtteknek 30,—
Ft, ifiknek 10,— Ft, külföldieknek
60,— Ft — a Bugyi HE hoz forgal-
omba korlátozott mennyiségben,
csupán olyan esetre, amikor a Bugyi
HE valamely tagja vendéget kíván
magával vinni.

Kombinált jegy. Érvényes a Kun-
sági Öntöző Főcsatornán a dömsöd-
tassi árvédelmi töltésen vezető közút
hídjába beépített zsilipről — a víz-
űgy által bekerített rész kivételével
— keleti irányban Tass község ha-
tárán keresztül húzódó, Akasztó köz-
ség feletti ún. halastói zsilipig ter-
jedő szakaszán: az Északi Övesator-
nán, kivéve a halastavak közötti sza-
kasz, valamint a tógazdaság be- és
kijáratától 50—50 m távolságot: a
Duna-völgyi-főcsatornán, annak ere-
detétől Kunszentmiklós—Kerekegy-
háza közúti hídjáig: XX., XXIV.,
XXVI/a., XXVIII., XXIX. és XXX-
as csatornákra.

A jegy ára: felnőtteknek 200,—
Ft/év, ifiknek 50,— Ft/év. Napijegy
a kombinált vízterületre rendszere-
sítve nincs.

Külön kell még tájékoztatást adni
a Soroksári Duna-ágban kiadásra
kerülő napijegyekre vonatkozóan.
Kb. három éve vezette be az Intéző
Bizottság a napijegyeket. Naponta
kiadható 150 db napijegy a felnőt-
teknek. Az ifik jegykerete maximál-
van nincs. A felnőtteknek a napijegy
30,— Ft, az ifik részére 10,— Ft. A
jegyeket fele-fele részben az érde-
kelt vízfőbérő egyesületek és a Sző-
vetség Galamb utcai irodája hozza
forgalomba.

A Duna-ági vízfőbérő egyesüle-
tek egymás közötti 15—15 csereje-
gyet adnak, hogy az egyesületi ta-
gok más vízterületeken is horgász-
hassanak. Kivételt képez a MÁVAG
és a Neptun HE, amely egyesületek
a Csepel Vas- és Fémmű Egyesület-
nek nem adnak cserejegyeket, te-
kintve, hogy saját vízterületükből
500—500 métert átengedtek a Csepeli
HE-nek. A csere horgászjegyek az
egyesületeknél igényelhetők.

A vízfőbérő egyesületek a Bugyi,
a Tassi egyesületeknek 2—2 hétre
nem névre szóló csere horgászzenge-
délyt biztosítottak.

Korombeli horgásztársá-
im tanúsíthatják, hogy
valamikor 20—30 éve végig
a Duna-ágban, de különö-
sen a tassi és a Kvassay
zsilipnél annyi balint fog-
hattunk, amennyit nem
szégyeltünk.

Igy volt ez a Nagy-Du-
nán is. Közvetlenül a fővá-
ros alatt, a budafoki parton végig,
a hárosi öbölben és a tétényi móló-
kon egész nap fröcsögött a víz a ba-
linrablások nyomán.

Sokan azt mondták, hogy a balinok
megszállotja vagyok. Ezt sohasem
tagadtam. Ma is büszke vagyok arra,
hogy a sportszerű horgászat érdeké-
ben igen sok cikket írtam és élmény-
beszámolómban is népszerűsítettem
ezt a szerintem legjobb sporthalun-
kat.

Ismerem nemcsak a Duna-ágit, de
az országos fogási összetitket is. El-
sősorban mindig a balin fogását né-
zem. Az eredmény az ötvenes évek
elejétől egyre kevesebb lett, az utol-
só két-három év, nyugodtan állítom,
siralmas.

Az ösztönző cikkek és szakelőadá-
sok országszerte megnövelték a ba-
linhorgászok számát. Biztos vagyok
abban, hogy két-három éve már
százszor annyian űzték, mint a fel-
szabadulás idején. Napjainkban oda-
jutottunk, hogy ismét csak a meg-
szállottak űzik-hajtják az egyre
ritkábban mutatkozó, egyesével járó
balinokat. Valamikor ugyanis csor-
dában jártak.

Sokan jönnek hozzám és kérdezik:
Te, aki olyan sokat foglalkoztál ez-
zel a hallal, mivel magyarázod ro-
hamos mértékben való ritkulását?

Nem vagyok biológus, de életem
felét a halakkal való foglalkozás kö-
tötte le. De ez volt az egyedüli szen-
vedélyem, összes szabad időm kitöl-
tője is. Csak a több, mint félvészá-
zados gyakorlati tapasztalatomra hi-
vatkozhatom és arra a sok-sok órai
töprengésre, amivel magamnak is
próbáltam elfogadható magyarázatot
találni. Azt hiszem, hogy nem téve-
dek, ha ki merem jelenteni, hogy a
balinok rohamos megfogyatkozását a
különböző mosószeres káros hatásá-
nak tulajdonítom.

Amint bevezetőben is mondtam,
mind a Nagy-Dunán, mint a Duna-
ágban egyformán, majdnem azonos
mértékben fogy, tűnik el ez a hal.
De a Duna-ágot figyeltem a legjob-
ban az utóbbi években és állításomat
ottani példával támasztom alá.

Emlékezetesek az 1940. évek ele-
jétől 1963-ig többször előfordult,
sokszor majdnem az egész Duna-ág
halállományát kipusztító szennyezé-
sek. Ezeket mind átéltem és tudom,
hogy a pusztulásnál elsőként jelent-
kező dögök kivétel nélkül mind ba-
linok voltak. Csak utánuk jött sor-
rendben a csuka, süllő, sügér, pap-
tetű, ponty, dévér és egyéb fehér hal.

Utolsónak a harcsák jelentkeztek.
Ezek birták legtöbbször. Kétszer az
is előfordult, hogy még a vermelő

KIVESZŐBEN A BALIN

békák, rákok és csiborok is kimász-
tak a jeges vízből a partra.

És mégis, ilyen katasztrófák után
is aránylag hamar felszaporodott el-
sősorban a nem telepített halak álló-
mánya. Ennek, tudom, megvan a
természetes oka.

A balin éppen olyan hamar meg-
jelent, mint a dévér, vagy a többi fe-
hér hal. Sajnos, az 50-es évek ele-
jén már erősen tapasztalható volt a
ritkulása. Erre letiltottuk az akkor
még működő szelektáló halászsok
számára a fogását. Több mint tíz éve
a Duna-ágban csak a horgászok fog-
hatják.

Azelőtt a Ráckeve környékén le-
rakott szűllőfészkeken a szűllővás
utolsó napjaiban a fészkeken igen
sok volt a balinokra. Az elmúlt évek-
ben már úgy kellett keresni a leg-
későbbi szűllőfészkeken is a mással
össze nem téveszthető, nagyobb szem-
ű, opálos színű balinikrát.

Sok töprengés és időbeli visszapi-
lantás eredményeként rájöttem arra:
ahogyan megjelentek a különböző
mosószeres és ahogyan terjedtek,
úgy lett a növekedés arányában,
vagy még nagyobb mértékben ke-
vesebb vizeinkben a balin.

Legjobb tudomásom szerint a mo-
sószeres feltétlenül káros maradvá-
nyait épp úgy, mint a növényvédők,
vagy gyomirtó szereket sem tudják
a ma üzemelő tisztító berendezések-
kel a szennyvizekből eltávolítani. Ba-
latoni horgászbarátaimtól tudom,
hogy az évekkel ezelőtti emlékezetes
balatoni halpusztulás óta (aminek
ma sem tudjuk hivatalosan a tulaj-
donképpen okozóját), a balin kivé-
telével az összes halfajták állománya
elérte a pusztulás elöttit, csak a ba-
lin számaránya, növekedése alig ész-
revehető.

Ugy gondolom, hogy itt lenne az
ideje, amíg nem késő, ennek a leg-
jobb sporthalunknak is kidolgozni
és általánosan bevezetni a mester-
séges szaporítását. Legjobb tudomá-
som szerint dr. Jacsó és Sárfy már
évekkel ezelőtt jó eredményeket ér-
tek el.

Ha annak idején a pisztráng mes-
terséges szaporítását nem kezdték
volna meg, ma talán egy darab sem
lenne egész Európa vizeiben.

Elismerem, hogy népgazdasági
szempontból nem jelentős halról van
szó. Horgászatilag azonban pótolha-
talan sportszerű élvezettől fosztjuk
meg magunkat.

A bűvös százezres létszámot elérő,
azt már túlhaladó horgászlétszám is
kötelez bennünket, horgászvezetőket
arra, hogy amíg nincs késő, tegyük
valamit a balinok érdekében.

Berényi János

AZ INTÉZŐBIZOTTSÁG szervezetéről

A felszabadulás előtti időben a Duna-ágban a halászati jogot a parti tulajdonosokból alakított halászati társulat gyakorolta.

Mivel a Duna-ág mai formájára való kialakítására az előkészületeket a 20-as évek elején megtették, a parti telkeket kisajátították. A halászati jog a főváros területéhez tartozó területen a főváros, a csatlakozó alsó területeken pedig a Földművelésügyi Minisztérium kezében volt. A még ki nem sajátított területek magántulajdonosai elenyésző kisebbségben voltak.

A halászati jog bérbeadása „ki ad többet” alapon, árverés útján történt. Közvetlenül a felszabadulás előtti időben két-három halászbérlő és három horgászegyesület bérelte a Duna-ágot. A zsilip körüli legjobb Duna-ági területek bérlője Boros József egyetemi tanár és szűkebb baráti köre volt.

A táplis és varsáshalászok és a saját területtel nem rendelkező horgászok éves és napi területi jegyeket válthattak.

Az alsó és felső tassi vízterületre külön-külön az éves területi engedély 500—500 pengőbe került. Ez az összeg ebben az időben egy jobb állású tisztviselő kéthavi teljes jövedelmének felelt meg. Már anyagi okokból is kizárt dolog, hogy még egy jobb keresetű személy ennek az exkluzív, a többi horgászoktól magukat teljesen elhatároló társaságnak tagja lehessen.

A felszabadulással a természetes vizek halászati joga az állam tulajdonába ment át. A vizeket az FM bérbeadás útján hasznosította.

A fővároshoz közeli Duna-ágra mind a halászok, mind a horgászok igényt tartottak. Jellemzőképp említenő, hogy a Kvassay zsilip és a Dunaharaszti híd közötti területen ebben az időben 150 táplis működött. Ezenkívül igényt tartottak a vízre a nagyhalós bérlők és varsáshalászok is.

Az egész országra kiterjedő hatáskörrel, külön halászszakszervezet működött. A halászok mindent elkövettek, hogy a Duna-ágot maguknak megszerezzék.

Ilyen körülmények között a horgászok, akik foglalkozásuk körében teljes erővel az újjáépítésben dolgoztak, ha akartak, ha nem, kénytelenek voltak a már szervezett formában működő egyesületek tagságát összefogva érdekképviseletbe tömörülni. Ebben az időben ugyanis a horgászoknak országos szervezetük még nem volt.

A minisztériumban sem tárgyaltak egyéni horgászokkal vagy külön egy-egy horgászegyesülettel.

A horgászok igényét is be kellett terjeszteni, tárgyalni kellett. Az 1945. nyarán megkezdődött Duna-ági horgászszervezkedés eredményeként, mint érdekképviseleti szerv, 1945. október végén a Gépjárműiparosok és Kereskedők Szabad Szervezete horgász szakosztálya, a Budapesti Sporthorgászok Egyesülete, a Danuvia Fegyver- és Lőszergyár Horgászegyesület, a Ganzgyári HE, a Nep-tun Sporthorgász Egyesület, a Postás Sport Egyesület horgászszakosztálya, a Ráckeve Járás HE, a Ráckevei

HE, a Szigetszentmiklósi Sporthorgász E, és a Csepeli Weiss Manfréd Gyári HE, tehát 10 egyesület képviselőiből megalakult a Soroksári Dunaági Horgász Egyesületek Végrehajtó Bizottsága. Az egyesületeket ebben a Bizottságban taglétszám szerint egy, vagy két küldött képviselte. Döntéseknél minden egyesületet taglétszáma való tekintet nélkül egy-egy szavazat illetett meg.

A küldöttekből alakult Végrehajtó Bizottság az ügyek vezetésére egy három tagú Intéző Bizottságot választott.

1945. november 7-én elkészült a Duna-ágra vonatkozó szerződés, amit november 20-án a miniszter nevében Takács Ferenc államtitkár írt alá. Idézet a Magyar Földművelésügyi Minisztérium ad. 42 809/c/1945. számú leveléből: „Értesítem Címet, hogy a magyar államkincstár a Soroksári Dunaágot horgászvízzé nyilvánítva horgászegyesületeknek adta bérbe. Halásztevékenység e Duna-szakaszon tehát egyáltalán nem gyakorolható.”

Idézet a szerződésből: „Alulírott bérlő egyesületek kötelezik magukat, hogy az összes egyesületeket képviselő küldöttekből végrehajtó bizottságot választanak, avégből, hogy az egyesületek és összességük érdekeit a bérbeadóval szemben ezúton képviseljék. A végrehajtó bizottság tagjai maguk közül 3 személyt hatalmaznak fel arra, hogy a felmerülhető kérdésekben a bérbeadóval az egyesületeket teljes jogkörrel képviselő felekként együttesen tárgyaljanak és jogügyletet kössenek.”

A Végrehajtó Bizottság neve az idők folyamán Intéző Bizottsággá változott. Működése egy percére sem szakadt meg. Ma is, épp úgy, mint 29 évvel ezelőtti megalakulásakor, az egyesületi küldöttekből alakult bizottság a közös gazdálkodás és más közérdekű, és az egységes vízrendszeren csak egységes rendelkezés szerint végrehajtható intézkedéseknek végrehajtó szerve. Fentieknél fogva az IB és az egyesületek között semmiféle alá- vagy fölérendeltségi viszony soha nem volt és ma sem lehet.

A Duna-ágban ez idő szerint az eredeti szerződésben szereplő névnek megfelelően 16 ún. „vízbérlő” egyesület van. Főleg a nagyobb egyesületeken belül több önálló alapszabállyal rendelkező vállalati üzemi egyesület, csoport működik. Ezeket az IB-ben az anyaegyesület képviseli.

A Duna-ághoz tartozó mellékvizeken, csatornákon horgászokból az évek során több külön egyesület alakult. Tagságuk zömmel az IB által az általuk horgászott vízre kiadott engedéllyel horgászik.

Az Intéző Bizottság legaktívabb szervezője volt az 1946-ban megalakult szövetségünknek.

A százezres horgásztábor Budapestről központilag történő szervezése, útbaigazítása és érdekeinek képviselete már évekel ezelőtt sem volt lehetséges. A szövetség közpénzszerveként országosan megszervezték az intéző bizottságokat és azok összekötő szerepet töltenek be a szövetség és az egyesületek között.

B. J.

Ezer kiló harcra egy holdnyi területen

Az utóbbi években egyre növekedő Duna-ági harcrafogás 1973-ban soha nem tapasztalt méretekben csúcsozott ki.

Még nem ismeretesek az összesített eredmények. A Ráckevei HE vezetőinek felmérései szerint a ráckevei híd körüli közvetlen területen, amit egy holdra becsülnék, különböző módszerekkel közel 1000 kg harcsát fogtak ki. Ilyen harcrafogásra a legöregebb horgászok sem emlékez-

nek. Még novemberben is fogtak ezen a helyen harcsát. A legnagyobb itt fogott harcsa 24 kilós volt.

Ha figyelembe vesszük, hogy a harcsának legalább tíz kiló halat kell megennie ahhoz, hogy testsúlyát egy kilóval növelje, csak a ráckevei harcsák 10 000 kiló halunkat ették meg. Ha ennek a halnak csak egyharmada volt ponty, akkor a telepített halainknak jó része a harcsák gyomrába vándorolt.

A végleges következtetéseket csak a fogási összesítések ismeretében vonhatjuk le. Annyit már most is megállapíthatunk, hogy Duna-ági

pontyainknak ma az elsőszámú közellenségei az elszaporodott harcsák. Ha nem tudunk ezzel a harcainvázióval szemben eredményesen eljárni, komoly problémákkal számíthatunk a pontyfogás vonalán.

Kérjük azokat a sporttársakat, akik több harcsát fogtak, írják meg az IB-nek véleményüket, tapasztalataikat ebben a kérdésben. Elsősorban az érdekelne bennünket, mit találtak a harcsák gyomrában. Sajnos tudjuk, hogy a legtöbb harcsa kantárra került és nem a fogás után azonnal vizsgálták meg gyomrában tartalmát.

VERSENYEREDMÉNYEK

DOBÓSPORT

Dobóversenyzőink eredményeivel az elmúlt évek során is igen elégedettek lehetünk. 1973-ban a várakozásnak megfelelően, vagy még annál is jobban szerepeltek.

A legutóbbi tassi IB-ülés beszámolójából vettük az alábbi adatokat:

Intéző Bizottságunk dobósport felelőse, *Barth Róbert* már 10 éve vezeti a Duna-ági versenyzők tréningjeit, készíti fel őket a versenyekre. Ebben a munkában nagy segítségére van felesége, aki az arany- és ezüstérem gyűjtésben nem maradt le férjétől. Ő is többszörös világbajnok ebben a sportban. Fiuk, Tamás fiatal kora dacára komoly versenyző, jó eredményekkel.

Az IB keretben az alábbi versenyzők szerepeltek:

Nők: *Barth Róbertné* és *Póczos Mária*.

Férfiak: *Földi Gábor*, *Barth Tamás*, *Anka János*, *Bara Sándor*, *Farkas István*, *Szűcs Péter*, *Hardi Károly*, *Farkas Károly*, *Novák Sándor* és *Barth Róbert*.

Tavaszi eredményeik alapján versenyzőink közül öten kerültek be az országos válogatott keretbe.

A merseburgi nemzetközi versenyen *Barth* és *Barthné* képviselték színeinket a magyar csapatban. Csapatban férfi csapatunk lett az első, egyénileg *Barth* harmadik. Nőknél csapatunk második, egyéniben *Barthné* első lett.

A Krakóban megrendezett nemzetközi ifjúsági versenyen a magyar csapatban *Barth Tamás* és *Földi Gábor* kaptak helyet. *Földi* első lett. *Barth* eredménye a magyar csapat második legjobb teljesítménye volt.

A szlovákiai Rózsahegyen megrendezett NDK, Csehszlovákia A és B, valamint a magyar csapat közötti nemzetközi kersenyen *Póczos Mária*, *Földi Gábor* és *Barth Róbert* szerepeltek a magyar csapatban; *Barth* egyénileg a harmadik helyet szerezte meg.

Dunavarsányban a lengyel, NDK és a magyar A és B csapat vívott nemzetközi versenyt. Nagy magyar főlény született. *Barth* és *Földi* volt tagja a magyar csapatnak, amely első lett. Leányaink a második helyen végeztek.

Az év legnagyobb versenyét Ausztriában rendezték. Linzben Európa-bajnokság volt, ezen 14 nemzeti csapat indult. *Barth* és *Földi* képviselte az IB színeit a nemzeti csapatban. Férfi csapatunk második, a női csapat negyedik lett. Egyénileg *Földi* és *Barthné* bronzérmet nyertek.

A szeptember 12-i országos bajnokságot intéző bizottságunk csapata nyerte. Férfi egyéniben *Barth* első, *Barthné* a nőknél második helyen végzett. A 18 éven aluliak kategóriájában *Szűcs Péter* versenyzőnk első, a 18 éven felülieknél ugyancsak a mi versenyzőnk, *Farkas István* ezüstérmes lett.

Gratulálunk a versenyfelelősnek és minden versenyzőnek! További hasonló jó eredményeket kívánunk az elkövetkezendő szezonban is.

HALFOGÁS

Az IB halfogó versenyét hagyományos versenypályánkon, a Francia öbölben rendeztük meg május 27-én.

18 egyesületi csapat 67 felnőtt és 18 ifi versenyzővel vett részt a versenyben. A verseny bírói testületében minden egyesület képviselve volt. Bár az összes fogási eredmény súlyban kevesebb volt a múlt événél, a verseny színvonala viszont magasabb lett az eddigi évi versenyeknél.

Első lett a *Ráckevei HE* csapata. Második a *Gázművek*, harmadik a *Csepel* csapata lett. A versenyen végül is a papírforma győzött. Az első három egyesületi csapat készült fel a legjobban, és itt a felszerelés is kifogástalan volt. Ezek az egyesületek foglalkoznak legtöbbit a versenyzőkkel és nem riadnak vissza az áldozatvállalástól sem, hogy csapatukat jó felszereléssel lássák el. Tudják, hogy a jó felszerelés már fél győzelmet jelent.

Egyénileg első lett egy régi versenyző, *Szűcs István*, nagy versenyzői rutinnal. Második a *Ráckevei Mészáros Kálmán*, aki már országos bajnok is volt. Harmadik a nem fiatal, de most feltörőben levő *Ráckevei Rimmer Márton*. Őt tartják *Ráckeve* legjobb horgászának. Nemcsak kishalat tud fogni.

Az első nyolc helyet a három első egyesület tagjai foglalták el. „Betört” közéjük a 8. helyre *Csépke Zoltán*, a *Petőfi HE* tagja.

Az ifiknél *Fekete Tamás* (*Ráckeve*), *Kőszegi Miklós* (*BSE*) volt a sorrend.

Köztudott, hogy az IB válogatott csapata a *MOHOSZ NB I*-ben versenyez. Július 8-án került sor az *NB I.* versenyére Szombathelyen. Csapatunk, mint az elmúlt 1972. évi bajnokság első helyének védője, a következő felállásban lépett a pályára: *Méhes Elemér*, *Rimmer Márton*, *Szűcs István*, *Horti János* felnőttek és *Fekete Tamás* ifi.

Jól megelőzve a többieket, csapatunk első helyét továbbra is megőrizte, négy helyezési számmal előzve meg nemes riválisunkat, a *Győr* csapatát és 7 ponttal a házigazda *Szombathely* csapatát. Mind a három kupát elhozták fiaink.

Külön meg kell emlékezni ifinkról, *Fekete Tamás*ról, aki nemcsak megnyerte az ifik egyéni versenyét, de abszolút eredményét tekintve jobb lett a legkiválóbb felnőtt versenyzőnél is. Nemcsak az ifi, hanem a teljes felnőtt mezőnyt is megverte.

A baranyai IB által rendezett *Hermann Ottó* emlékverseny kétszeres védőként indultunk Pécsre. Harmadik lett csapatunk. A verseny során tapasztalt technikai rendezési hibák nem adtak ösztönzést versenyzőinknek. Reméljük, hogy a rendező pécsiek a jövőben jobban vigyáznak a zsűri munkájára és összetételére.

Versenypogramunk a *Komarnó*, a *Soroksári* és *Győri* Intéző Bizottság évforduló baráti versenyével zárult. 1973-ban mi voltunk a házigazdák *Ráckeven*. A testvéri barátság jegyében megrendezett versenyt Intéző Bizottsági csapatunk nyerte.

Mint a dobóknak, csak gratulálni lehet a halfogó versenyek győzteseinek is. Hasonló eredményeket kívánunk 1974-re!

Halegészségügyi problémák

Nagyobb kiterjedésű álló- és folyóvizeink, zárt jellegű néhány száz kat. hold terjedelmű víztározó tavaink, 3–4 m mélységű bányatavaink egy része horgászvíz. Ezek jelentős állategészségügyi problémát jelentenek. Mivel nem lehalaszthatók, vizük nem csapolható le, bennük mesterséges műtárgyak (pl. etetőkarók) nem helyezhetők el, a gyógyszeres beavatkozás csak nehezen, vagy egyáltalán nem oldható meg. Ezeken a vizeken csak a biológiai környezet által biztosított táplálék adja a természetes hozamot. A horgászok bevetése minimális. Így az esetenként szükségszerű gyógytakarmányt nem veheti fel az állomány minden tagja úgy, mint tógazdaságokban az etetőkarókhoz szoktatott halak. Ugyancsak megoldhatatlan a halak gyógyszeres fürdetése is.

Az olyan nagy kiterjedésű vizeken, mint a Soroksári-Duna-ág, a halbetegségek elleni védekezés kizárólag a betelepítésre kerülő halakra szorítkozhat.

A Soroksári Dunaág Intéző Bizottsága kezelésében levő makádi ivadékevelő tóegység mellett mind halgazdálkodási, mind állategészségügyi szempontból szükségessé vált a ráckevei halkeltető állomást, valamint a szigetbecsei kisebb előnevelő tóegységet is az Intéző Bizottság rendelkezésére bocsátani. E helyeken a 3700 kat. holdnyi Duna-ágban történő kihelyezést megelőzően, bármikor elvégezhető az állategészségügyi vizsgálatok és a szükséges gyógykezelések.

Ezeket a vizeken a következőképpen oldhattuk meg a halbetegségek elleni kezeléseket: a ráckevei halkeltetőnél 2 m³-es kádakban formalinos és malachit-zöldes gyógyfürdetéseket végeztünk: a szigetbecsei 1 kat. holdas előnevelő tóban ditriphonos, malachit-zöldes kezeléseket, a makádi 50 kat. hold körüli növénykevelő tavakban errás és devermines kezeléseket alkalmaztunk. Szigetbecse—Makád útvonalon könnyen megoldottuk a ¼ óra tartamú formalin-ditriphon kombinációs szállítási gyorsfürdetést.

A megelőzés lényegéhez tartozik az is, hogy a lehetőségekhez mérten egy és közeli helyről, valamint hasonló jellegű vízből telepítsük a népesítési anyagot. Más jellegű vízből történő haltelepítéseknel ugyanis a szállítási stresszeknek kitett állományokban az eltérő vízkeménységhez, valamint a vízben oldott más vegyi anyagokhoz való alkalmazkodás folyamán a halak ellenálló képessége erősen gyengül.

A súlyos elhullások az esetek többségében a halszállításra vezethetők vissza. Statisztikai adatok is bizonyítják, hogy a *hasvízkór* fellépése, valamint egyes halélősködők széthurcolása egyenes arányban áll a halmozgatóssal.

Természetesen nagyobb folyó- és állóvizeinkbe nemcsak a betelepítések során kerültek a betegségeket előidéző kórokozók. A nagyobb vízrendszerben kialakult különböző halfaunát a halélősködők változatos fajtái kísérik. Gyakran látható, főként a keszegfélék testfelületén

és úszóin nagymennyiségű fekete pontocskák, amely a *feketepettyesség* néven ismert halbetegséget idézi elő. A fekete pontok tulajdonképpen a *Neascus cuticola* méhely fejlődési alakjai. Emberre nem veszélyesek, mert csak a vízimadarak belében fejlődnek tovább. Dunai halaink pikkelyein található gyakran az apró, de élénk sárga színű és tojásdad alakjáról könnyen felismerhető *Metagonimus* méhely fejlődési alakjai. Ha nyers állapotban kutyának, macskának ilyen fertőzött halat adunk, úgy azok belében méhelyes fertőzöttség alakul ki.

Halaink szembogarának homályosodását, súlyos esetben pedig vakságát okozzák a *Diplostomum* méhelyek szemlencséiben betokozódott lárvák alakjai. A halak testében a szemlencse felé vándorló méhelylárva ivadékhalknál sokszor tömeges elhullásokat idéznek elő. E betegség terjesztői vízimadarak, azok belében fejlődnek ki az ivarérett méhelyek.

A horgásztársak közül sokan láthattak már cikázó, vízből kiugró szélhajtó kűszöket. E tünetek alapján „kerge sneider” és „bolond sneci” elnevezést kapták a *Ligula intestinalis* galandférgelkkel fertőzött kűszökök. E betegség megtalálható más halfajokban is. Főként az amurban, dévérben, bodorkában és a fenékjáró küllőben gyakori, bár ezeken a halakon külső tünetként csak a hasi tájék elülső részének kidomborodása jellemző. A halak felbontása után a hasüregben szalag alakú, haltejnél egy árnyalattal szürkébb, 30–40 cm hosszúságot meghaladó, renyhén mozgó fejlődési alak látható. A halhús emberre nem veszélyes, a fereg végleges gazdája szintén vízimadarak.

A dunai márnák nagymérvű lesóványosodását egy buzogányfejű fereg, a *Pomphorhynchus laevis* idézi elő, amely a hal beléből szívja tápanyagát. Táplálékfelvonáson kívül súlyos bélgyulladás és hashártyagyulladást okoz. Emberre nem veszélyes, a halhúst viszont élvezhetlenné teszi.

Gyakran találhatunk a szélhajtó kűszökök kopolyútfedőjének bőre alatt, dévérkeszegek hasüregében, csukák kopolyúartériáiban sötétvörös színű 4–5 cm-t is meghaladó fonálférgelket. Ezek különböző *Philometra*-fajok nőstényei, amelyek a vízbe kerülve szétpukkadnak és nagymennyiségű lárvát ürítenek. A hímeket szabad szemmel nem láthatjuk, mert mikroszkopikus méretűek és csak az úszóhólyag hátulsó zsákjában találhatóak.

A halélősködők általában nemcsak spontán jelenlétükkel, a tápanyagok elszívásával és izgató hatásukkal károsítják halainkat, hanem főként lárvavándorlásuk során megsértenek nemesebb szerveket, folytonosság hiányokat idéznek elő a halak testfelületén és ezáltal kaput nyitnak a különböző vízi baktériumok és penészgombák számára.

Sziklai Ferenc

a MOHOSZ halegészségügyi felügyelője

VÍZI KÖZLEKEDÉS a Duna-ágon

A FÓVÁROS közelében húzódó Duna-ág szépségeit évről évre mind többen fedezik fel, s töltik szabadidejük jelentős részét a partokon és szigeteken. A látogatottság fokozódásával egyidejűleg azonban sokasodnak a gondok is.

Nemcsak érintkezés, hanem sűrűlődas is bekövetkezhet a különböző igényű, érdeklődésű és érdekű üdülők között. A példáért nem kell a szomszédba menni. A horgászok és a motorcsónakosok összeütközéseire gondolok, ami ugyan még nem tömegmértetű, de mielőtt még súlyosbodna a helyzet, meg kell találni és biztosítani kell a békés egymás mellett élés feltételeit.

A HORGÁSZOK és a horgászgye-születek a világhírnévvel szembe nem az elsők között hívták fel a fokozott környezet- és vízminőségvédelem szükségességére. E téren pedig hazánkban is van mit tenni. Ma még tetemes mennyiségű szennyvíz jut megfelelő tisztítás nélkül természetes vizeinkbe.

A vízszennyezésnek kétségkívül egyik — ha ma még nem is jelentős — tényezője a hajózás és a motoros vízijármű közlekedés. Az utóbbi években a motorcsónakok száma is ugrásszerűen emelkedett, s közöttük elsősorban a vizeket erősebben szennyező — viszonylag olcsóbb — kétütemű motorral felszerelt csónakok száma nőtt. Még nincs szó telítettségről, vizeink sokkal nagyobb forgalomtűrő képességet is elbírnak, de éppen a vízminőség megóvása, illetve javítása érdekében változásnak kell bekövetkeznie. Fokozatosan át kellene térni a négyütemű motorok alkalmazására, de a gyártó cégek többsége még a kezdeti lépést sem tette meg az átállás érdekében.

Gyakran hangzik el olyan javaslat — vagy inkább óhaj —, hogy egyes vízterületeken meg kell tiltani a motoros vízi járművek közlekedését. Meggyőződésem, hogy nem ez a megoldás útja és módja. A horgász is, a motorcsónak-tulajdonos is csak a vízen hódolhat szenvedélyének, s mivel a vízterületek nagysága adott, elkerülhetetlen a találkozás. Biztos vagyok abban, hogy elkerülhetők a sűrűlődasok, csak tiszteletben kell tartani egymást és egymás érdekeit, s mindenképp tiszteletben kell tartani a vonatkozó jogszabályokban foglalt előírásokat, kötelezettségeket és tilalmakat. Bizonyos, hogy a horgász számára nem öröm, ha egy motorcsónak hulláma és zaja megzavarja a víz nyugalmát, de a motorcsónak vezetője számára sem az jelenti a boldogság netovábbját, ha a hajócsavarral a hajóútban horgász-zsinór csavarodik fel, s az esetleg nemcsak pillanatnyi üzemképtelenséget, de jelentős anyagi kárt is okoz.

Az ilyen és hasonló kellemetlenségek elkerülése, illetve megelőzése érdekében célszerű néhány fogalmat,

jogot és kötelezettséget tisztázni vagy az ismereteket felfrissíteni elsősorban a Duna-ágra vonatkozóan.

A HAJÓÚT a nagyhajózásra alkalmas vízi út, amelyet a hajók és egyéb vízi járművek — a hajózási szabályzatban foglalt előírások betartásával — használhatnak. A ráckevei Duna teljes hosszában hajóútnak minősül. Itt nincs is probléma, a nézeteltérések esetenként a hajóút szélességének eltérő értelmezéséből adódnak. A hajóút fenntartása, a szükséges vízmélység biztosítása és a hajózás érdekében szükséges mennyiségű és minőségű jelzőeszköz kihelyezése és karbantartása a vízügyi szervek feladata. A vízügyi szervek azonban csak a hajózás érdekében feltétlenül szükséges munkálatok elvégzését és jelzőeszközök kihelyezését végezhetik el a költségvetés terhére. Ha tehát valamely területen további — pl. jelzőeszköz — igény jelentkezik, azt csak az érdekeltek anyagi hozzájárulásával lehet megvalósítani.

A ráckevei Dunában néhol kilométereken keresztül nincs kihelyezett jelzőeszköz, s a horgászok és motorcsónakvezetők közötti sűrűlődasok itt a leggyakoribbak. Ezen csak megfelelő mennyiségű kitzűzőjel kihelyezésével lehet változtatni, s akkor félreérthetetlen és félremagyarázhatatlan lesz a hajózási szabálymódosítási tervezetnek előírása: „A ráckevei Duna-ágban kishajók, motorcsónakok csak a kijelölt hajóúton közlekedhetnek kivéve a kikötőhelyekről való elindulást, illetőleg az oda való visszatérést.”

A VÍZI KÖZLEKEDÉS rendjének és biztonságának számos összetevője van. Beszélünk kell még a vízi járművek vezetőivel és a vízi járművekkel szemben támasztott követelményekről. A 250 cm³ vagy annál kisebb hengerűrtartalmú motorral meghajtott motorcsónakot és 10 m² vagy annál kisebb vitorlafelületű vitorlacsónakot és evezővel meghajtott vízi járművet az vezethet, aki 14. életévét betöltötte, úszni tud, a kormányzásban, evezésben és a csónakvezetésben kellő gyakorlattal, illetőleg műszaki ismeretekkel rendelkezik, az adott vízterület sajátosságait és veszélyeit, valamint a vízi közlekedési szabályokat és rendelkezéseket ismeri; 250 cm³-nél nagyobb hengerűrtartalmú motorral meghajtott motorcsónakot, a 10 m²-nél nagyobb vitorlafelületű kishajót csak az vezethet, aki vízijárművezetői engedéllyel, illetőleg kishajóvezetői bizonyítvánnyal rendelkezik.

A jövőben — a hatásköri rendezés eredményeként — a rendőrség nem végez vízijárművezetői vizsgáztatást. A jelentkezők a KPM Hajózási Főosztályon nyerhetik el — a feltételek teljesítése esetén — a sportcélú kishajózási bizonyítványt. (Budapest V., Apáczai Csere János

u. 11. III. em. 322. Hajózási és Kikötőfelügyelet; fogadás minden szombat 9-től 13 óráig.)

A vízijárművek bejelentését, nyilvántartását illetően 1974. április 1-től a sportcélú vízijárművek közül csak a 250 cm³ feletti hengerűrtartalmú motorral ellátott motorcsónakok, illetve kishajók és a vitorlášhajók lesznek bejelentésre és nyilvántartásra kötelezve. A nyilvántartás vezetését és az ahhoz kapcsolódó hatósági szemléket is kizárólag a KPM Hajózási Főosztálya végzi a jövőben.

AZ ÚJ RENDELKEZÉSEK kidolgozás alatt állnak, s 1974. tavaszán a nagyközönség részére tájékoztatót fognak kibocsátani.

A bejelentésre és nyilvántartásra nem kötelezett vízijárművekre vonatkozó előírásokat a módosított hajózási Szabályzat fogja tartalmazni. Ezek előírják az azonosító jeleket, a névtábla, a csónak szabadoldal magasságát (305 mm), előírják, hogy építési anyaga felúszó legyen, vagy légtartályokkal rendelkeznek, foglaloznak a felszerelésekkel (evezők, villák, vízmerőlapát stb.), a mentőeszközökkel (mentőgyűrű, elsősegély-csomag stb.).

Növekszik a fürdőzők száma is. Vizeinkben mindenütt szabad a fürdés, ahol azt a tábla nem tiltja, vagy nem esik a tiltó rendelkezések hatálya alá. Tilos a fürdés: a hajóútban, hidak, zsilipek, vízkivételi művek, kompátkelhelyek, egészségre ártalmas vízbeömlések 100 méteres körzetében, hajóállomások, hajóki-kötők területén; menetben levő hajóról, hajóúttal, fürdőhelyet jelző bolyáról, hidakról és műtárgyakról a vízbe ugrálni tilos.

Sajnos ezen a téren sok a szabálysértés és a megfontolatlanosság. A legszomorúbb, hogy az értelmetlenül elpusztultak jelentős része gyermek és fiatalok. Ez ellen sokat tehetnek a szülők, a pedagógusok, de nagyon sokat segíthetnek éppen a horgászok is. Kérem is ez úton e sorok olvasóit, hogy figyelmeztessék jó szóval a veszélyes helyeken fürdőzőket.

AHOL SOK EMBER fordul meg, ott bizony előfordulhat rendbontás, rendzavarás. Csökken azonban ennek a valószínűsége olyan helyeken, ahol a többséget a rendszeres — a területért felelősséget érző — látogatók teszik ki. Egy közösség tagjai magukra és egymásra is tudnak vigyázni, s az esetenkénti látogatók tevékenységét is figyelemmel tudják kísérni. Ha pedig előfordul valami rendbontás vagy szabálysértés, többnyire elég a figyelmeztetés — s ahol mégsem, ott segít a rendőrség.

Eddig is számítottunk a lakosság és a horgászgye-születek segítségére, s a jövőben is erre kívánunk támaszkodni.

Ádám László
vízrendészeti főelőadó

**HIBA-
IGAZÍTÓ:**

11. oldal utolsó bekezdésében a nétre szó felesleges.

16. oldal 3. hasábjában helyesen: a Duna-ági telepítésben vásároltunk még 333,12 q 48 dakás áttag-súlyú pontyot.

A makádi tógazdaság termelési eredményei

Az 57. kat. hold kiterjedésű tógazdaságot annak idején az Intéző Bizottság azért létesítette, hogy itt termelje meg a Duna-ág rendszeres népesítéséhez szükséges halakat.

Ezt a feladatot idáig jól ellátta a tógazdaság. Ma már azonban a horgászlétszám emelkedése, a csatornákra szóló éves és napijegyek bevétele több mint 8 vagon hal kihelyezését teszi szükségessé és lehetővé. A tógazdaság feszített terve 500 mázsa hal. A többi halat meg kell vásárolni.

1973. termelési évben a tógazdaság 500 mázsa tervét 551,79 q-ra teljesítette. Ez a mennyiség 110⁰/₀-os tervteljesítést jelent.

4 és fél milliós beruházás

Pontyból 446,98 q termelt, amiből 20 q anya és tenyészponty volt és így a Duna-ágba 70 dekás átlagsúlyban 427 q-t helyeztek ki.

Növényevők: amur 25 q (52 dkg/db), busa: 58 q (70 dkg/db).

Compó: 17,30 q (38 dkg/db), süllő: 6884 db, 4,61 q (7 dkg/db).

A fennálló rendelkezések értelmében növényevő halakat csak elkerített, lerácsozott vízbe lehet helyezni. A Duna-ági mellékvizetekbe az alábbi megosztásban került *amur* és *busa* kihelyezésre:

Szigetbecsei holtág: amur 2,15 q, busa 27,61 q, Somlyói ág: amur: 0,20 q, busa 4,34 q.

Kunsági csatorna: amur 2,58 q, busa 12,56 q.

A szigetbecsei telelőben levő növényevő halakból (cca 33 q) a termelő tavak rendbentartásához szükséges mennyiség kiválogatása után tavasszal még 17 q-t helyezünk ki a somlyói ágba.

A Makádon termelt közel 7000 db

süllőt mind kihelyeztük a Duna-ágba. A compóból továbbtenyésztésre 5,30 mázsa tároltunk, exportra 12 q került.

A tógazdasághoz csatlakozó területen, amely már a horgászok nevében van, 1974. nyarán kezdődik meg a bővítési munka. Ez újabb 25 kat. holdnyi területtel bővíti a tógazdaságot. A megépítés után tehát 50⁰/₀-kal több halat lehet termelni. A bővítés a járulékos beruházásokkal együtt közel négy és fél millió forintba kerül. Ezt az összeget a halászatfejlesztési és a vízügyi alpból biztosítják.

826 mázsa kihelyezés

A bővítéssel egyidejűleg a régi tavakat is felújítják. A bővítés tehát nemcsak 50⁰/₀-os többtermelést hoz, hanem azt is jelenti, hogy a termést külső halágyakban lehet lefogni és nem kell dolgozóinknak derékig erőiszapban hetekig húzniok a hálót. Ez a könnyebb lehalászás azt is jelenti, hogy halaink jobb egészségi állapotban kerülnek majd be a Duna-ágba, mint idáig.

A *Duna-ági telepítéshez* vásároltunk még 3321,2 q 40 dekás átlagsúlyú pontyot. Az év folyamán a ráckevei keltetőből 2,46 q tenyészcsukát és a szigetbecsei telepről 2,42 q amurt helyeztünk ki: az utóbbit a Kunsági-csatornába.

A ráckevei keltetőállomás tavaszi termeléséből kihelyeztünk a Duna-ágba: 600 db előnevelt csukát, 470 000 db úszó süllőlárvát és 50 000 darab előnevelt süllőt. A Duna-Tisza-csatornába: 100 000 db zsenge csukát: az Északi övcsatornába és a Somlyói ágba: 160 000 zsenge csukavivadékot.

A tógazdaságból lehalászott pontyok — összesen 427 q — Tasson a

Postás HE vízterületén kerültek a Duna-ágba. A vásárolt 323,12 mázsa ponty az alábbi elosztás szerint került kihelyezésre: 130 q Szigetszentmiklóson, 47 q Kiskunlacházán, 69 q Dömsödön a Dunaágba; a Duna-Tisza-csatornába 25 q, 50 q a Kunsági-csatornába és 2,5 q az Északi Övcsatornába.

A kihelyezéseknél az érdekeltek egyesületek képviselői és az IB halászati ellenőrei vették át lemérlegelve a halat és helyezték be a vízbe.

A fentieket összesítve: 1973-ban nem számítva az előnevelt és zsenge rablóivadékot — az IB a Duna-ágba kerekén 826 q halat helyezett ki. Eből 750 q volt a ponty és 76 q egyéb hal.

Meg is kell védeni!

A kihelyezés pénzbeli értéke 2 millió forint. A kihelyezett pontyoknak több mint a fele már a nyár elején fogható lesz, eléri a 30 cm nagyságot. A többi is ózra horgérett lesz. Hogy ez a nagy érték mindannyiunk örömét szolgálja, ahhoz az is szükséges, hogy mindenki ne csak szabályokat betartó horgász, hanem a legszigorúbb halór is legyen.

A nagy anyagi áldozat és az IB minden fáradozása hiábavaló, ha nem közösítjük ki soraink közül a szabályokat be nem tartó, a közösségi tulajdont rabló „húshorgászokat”.

A közös tulajdonunkat képező és mindannyiunk egész évi szórakozását biztosító halaink védelme érdekében a szabályok legszigorúbb megtartását és mindenki velő betartatását kéri a horgásztársaktól

az Intéző Bizottság vezetősége

IB ÜLÉS

Intéző Bizottságunk 1973. évi őszi ülését október 13-án a tassi horgásztanyán tartotta. A fülöpszállási HE kivételével az egyesületek küldöttei teljes létszámban megjelentek. A MOHOSZ-t Szabó Károly ügy. elnök, a Pest megyei Tanácsot Billédi Ferenc halászati felügyelő, a vízi rendőrséget Veress György alezredes képviselte.

Az IB-ülés az 1973. évi munkáról szóló beszámolót és az 1974. évi költségvetési előirányzatot tárgyalta meg.

SZAKELŐADÁSOK

Intéző Bizottságunk értesíti a horgásztársakat, hogy a felmerült kívánságnak megfelelően november hónaptól februárig havonta minden második pénteken a Fővárosi Művelődési Házban (Bp. XI., Fehérvári út 47.) szakelőadás-sorozatot rendez filmvetítéssel.

Az előadások célja, hogy a Duna-ági fontosabb horgászügyeket (stégépítés, a horgászatot és üdülést ma már erősen zavaró motorcsónak-közlekedés szabályozása stb.) a sporttársakkal ismertesse és megvitassa.

Az előadásokon nemcsak a Duna-ági horgászokat, hanem egyesületi hovatartozás nélkül mindenkit szívesen lát az IB vezetősége. Az előadások után horgászfilmeket mutatnak be. A belépés díjtalan.

KLUBNAPOK

A Duna-ági egyesületek vezetői és az IB-küldöttek részére az IB vezetősége a Postás Horgászegyesülettel közösen, a Duna-ági problémák ismertetése és megbeszélése céljából a téli időszakban klubnapokat rendez.

A klubnapok helye a postás kultúrház (Bp. VI., Benczur u. 27.) első emeleti különterme. Időpont: november-től márciusig bezárólag minden hó harmadik keddjén délután 17 órai kezdettel.